ناول

بختیالۍ

عبدالقادر مجرم

خپرونکی : هیواد ادبي یون کلاسیف
الله

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمان الرحیم

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم	بختیالی
لیکوال	عبدالقادر مجرم
کمپوزر	عبدالقادر مجرم
د چاپ کال	۲۰۱۴
د چاپ شمېر	۱۰۰۰
بیه	۱۵۰ روپۍ

Email/ qmujrim@yahoo.com

MOB : 03023809538

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال چاپ شوي کتابونه

- مات وزری
- ژوندون او امیدونه
- داسي يې ولې وکړل
- لویه لار ده څوک به راشي
- مینه مروره شوه
- دوی هدیره نه لري
- (بختیالی) همدا اثر

(c) ketabton.com: The Digital Library

تړون

دهغو شاعرانو او ليکوالانو په نوم
چي کتابونه يې ناچاپه پراته وي.دچاپ
وس يې نه لري

عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

1

پــهٔ بختیــالی پــوري ژونــد خپلـي دنګـې ونـې پنـډ وجود ،ښاهسـته تـګ اوورکړی وو . رمضـان خـو هـم د دې پـهٔ دنګه ونه ،پنډ وجود ، ښاهسته تګ مئین شو چې ویې غوښته .

رمضـان خپلـه هستي ،نېسـتي ،ملکېـت تـر اولـې ښـځې د ناروغۍ پر وخت جارکړو د پلار ،نیکـه ورپـاتې مځکـه یې تولـه د بختیالی پهٔ ولورکې د دې د پلار تـه ورکړه ،کله چې یې بختیالی را وادهٔ کړه

یو د کلي هغه سرای چې درې خونې د شمال لـه لوري پهٔ کې لوېدلې وې پهٔ هغو کې هم ده دوو خونو سرونه پټ وو چې پهٔ یـوه کې لا تـر اوسـه دروازه نـهٔ وه د دریمې خـونې د ېوالونـه پوره وو ، خو پر سر یې نور هیڅ نـهٔ وو یو شاتیر پر پروت وو چې د ېرو لمرنو او بارانونو تـک سپین اړولی وو ، چارپېره د ېوال یې یونیم ګز جګ چې سر یې د بارانونو اوبو ورسره وړی وو ، د سرای دروازه یې د سهېل پهٔ لور وتلې وه.

څلورګزه مخته د ملکداد د خونو شا را لګېدلې وه د ملکداد د هرې خونې د شالور ته یوه یوه غټه موری درلوده چې د انارو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرۍ، نرۍ لښتي يې په کې نيولې وې چې درمضان د سرای د
ختيځ هم د لوېديځ له لوري د دغ څهٔ مځکه پر ته وه.
دا چې رمضان بې له دې سرای او پهٔ دې سرای پوري مځکې
بل هيڅ هم نهٔ درلود ځکه يې د بل مزدورۍ او بزګرۍ ته ملا
تړلې وه
بختيالۍ ډېرې ورځې ورته وويل "زهٔ بهٔ هم پهٔ کښت
کرونده کې کار درسره کوم"خو د دغ «هو» پر خولهٔ نهٔ راتلهٔ، دا
چې کښت له کوره ډېر لرې وو ځکه دی وېرېدو چې دا سې نهٔ
وي بختيالۍ ته څوک پهٔ لاره کې ودرېږي يا لاس وروا چوي
پهٔ شرمونو بهٔ مې وشرموي.
رمضان بختيالۍ ته د مرستې اجازه نهٔ ورکولو وجه هم دا
وه.
بختيالۍ هم پوهېده چې مېړهٔ مې د داسې سوچ سړی نهٔ دی
چې "ښځې دې له خپلو خاوندانو سره پهٔ کروندو کې مرسته نهٔ
کوي" دا پوهېده چې "خلک ټول ګوته پهٔ غاښ ما ته حېران
حېران ګوري"
يوه ورځ خو لا داسې هم وشو چې څو ځوانان پهٔ لاره کې يو
ځای سره ناست وو ،کله چې بختيالۍ پهٔ لاره تېرېده يوهٔ ور
پسې ږغ کړو "له نظره مهٔ شې"دې يې هيڅ جواب ورنهٔ
کړو .پهٔ تلو تلو کې يې پر دا خندل دوی خواران څهٔ خبر دي
چې دې د ځان هغه عيب خوندي ساتلی دی کوم چې د دې د
ښکاره ښائيست" توهين کوي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسي بهٔ هم نهٔ وو چې د دې ټولو بهٔ نیت خراب وو ، د هر بهٔ
شاهد پهٔ دې نیت پهٔ لاره کې ناست وو چې دا ماځیګر اوبو ته
ځي د تګ ننداره بهٔ یې وکړو د دوی پهٔ نیت بهٔ خدای خبر وو ؟.
دې ځکه پروا نهٔ پهٔ کوله چې و دې ته خپل ښائیسته تګ له
وختونو وختونو معلوم وو او هم یې دا یقین وو چې دا خلګ
زما د قدمونو ننداري ته ناست دي ننداره یې کوي.
پهٔ دې ډول ځو کلونه تېر شول ، اوس نو بختیالۍ د دوو
ماشومانو مور وه ، یو سړی چې دې پهٔ دا ځو کاله نهٔ وو
لیدلی لکه د دې لېورزی."
چې د دې د مېړه د میراث خوارهٔ زوی وو" اوس اوس له جېله
راغلی وو.
له دې سړي د دې ډېر بد راتلو لکه د ملکداد چرسک تل بهٔ
یې پهٔ لاره کې ناست وو ، یوه لوېشت قد ،نری وچکی مخ ، ژړ
لوی غاښونه ، تار تار ږیره بهٔ یې ښه پهٔ تېلو ننولې وه(ډېره
غوړه کړې) چې چوغی سترګې بهٔ یې تر ورځو پورې پهٔ رنجو
تورې وې.
چې دا بهٔ ورنژدې شوه دهٔ بهٔ پر غوړ لاس کښېښودو پهٔ لوړ ږغ
به یې کاکړۍ غاړې وویلې

لـــګوې د پـښو نو کـــان
خواره سې غرق د کو ځوانـان
پـــهٔ نـو کـــان وهـي لـمن
لاړه ژړ غــاړګي د خـــاؤلــن
ښائسته دی ولنګ پـهٔ بــوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــ کېنې راځي اوبـــولـــه

دي ته بۀ هغه متل ورياد شو "زړۀ پۀ داسي ځای کې دی چې لمر يې نه دی ليدلی" کله کله بۀ يې له غاړو سره سره نورهم څۀ نۀ څۀ وويل

"ستا د لاسه خو زما خوب تښتېدلی دی تل مې ستا اند ښنه وي...." څو څو ورځي يې پوه کړی سړيه ولي داسي کوې خپل کار کوه د عزتمني کورنۍ يې مۀ د خپلي کورنۍ عزت اخلۀ، مۀ زما او زما د مېړه نيت سرۀ بدۀ وه، که د کلي خلګو و لېدلې بيابۀ ته پۀ خلګو کې پۀ کومو سترګو ګرځې او زۀ پۀ کومو او يا زما مېړۀ وليدي ؟

سړي سر نۀ خلاصاوو، ډېره يې سترې کړه، يوه ورځ يې مېړۀ له کوره ښار ته لاړ خوابنې يې د د باندي وتو نۀ وه، غتهو کې ناسکه "لورزرينه، زوی خاخان" ته يې وويل که (انا) چېري پوښتنه کوله ورته "وياست اوبو ته لاړه راځي" وړوکی زوی يې پۀ غېږ کې واخيست پۀ ځغاستۀ له يوۀ او بل دېوال سره د ملکداد تر کوره ورغله دا يې د مېړۀ د ميراث خوارۀ کور وو چې دې کله هم پۀ سترګو نۀ وو ليدلی د ملکداد له ښځې چې يې پوښتنه کوله، د هغې پر ځنګانه يې پروته ډوډۍ، تر مخ يې د شلومبو ډکه کونجۍ ليده.

پوښتنه يې ځيني وکړه "برهېښمين چېري دی" (ملکداد) د ملکداد ښځۀ چې د شلومبو کونجۍ ته يې لاس وراچا وۀ "پۀ هغه خونۀ کې دی"

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختيالۍ چې پړونی يې پر مخ سما وؤ پهٔ هغه خونهٔ وردننه شوه
ملکداد چې ډېره پښه يې پر هغه بلنه اړولې ؤ. "ښت ته پروت سپيني غټې تسپې يې پهٔ يوه ګوته اړولې پتکې يې پر بل بالښت ورته پروت وو ده د پتکې د پر سر کېدلو هڅه کوله چې را پورته شو پتکی يې پر سر کا وؤ "بختيالۍ ته او زموږ کور؟" له روغبړه پس
بختيالۍ له شرمهٔ کښته کتل ناسته وه ډېر د زړهٔ پهٔ زور يې د زوی کېسه ورته وکړه.
ملکداد د مسخرو پهٔ ډول له ورېځ خندا سره ورته "وويل زړهٔ بهٔ يې درسرهٔ غواړي"
بختيالۍ چې د دهٔ لخوا د پړوني څاک نيولی وو د پړوني هغه څاک يې پهٔ غاښو کې ټينګ ونيوو خپل ماشوم يې پهٔ غېږ کې واخيستو ولاړه شوه، له ډېره تهره يې سر د دروازې له چوکاټه وواهه.
ده پهٔ کټ کټ وخندل "زهٔ به يې پوه کړم".
پهٔ لارې يې له ځانهٔ سرهٔ فيصله وکړه چې پلار او زوی سره خبر دي پهٔ دې بلهٔ ورځ چې اوبو له لاړه، د کلي ښځو ورپورې خندل، تو کې يې ورسرهٔ کولې "خواره شې ته يې څه پروا کوې لېورزی دې دومره پهٔ حق راست دی تهول ماځيګر پهٔ لار: کې درته تېر کړي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیـالۍ چـې پـهٔ لاس رسـی کشـوله لـه (څـا) یـې اوبـه راکښلې، کټ کټ ویې خندل، "دی هم غواړي چې د رمضان چل و ,سر وکړم".

یوه بله ښځهٔ چې کلیوالـه او همځولې یې وه، د پوزي چارګل یې سما وؤ "له هغهٔ سرهٔ دي څنګه چل وکړی؟".

بختیالۍ چې له (څا) راکښلي اوبه پهٔ ګوډي کې تویولې پهٔ کېسه یې شروع وکړه.

"رمضان چې زهٔ نه وم غوښتې، یوه ورځ پهٔ غرهٔ کې پهٔ مخهٔ راغلی ما او مور بوتي کول، دی به نو هم خود پهٔ یو کار پسې وو، تر ما چې تېر شو، پهٔ تلو تلو کې یې ترشا ډېر ډېر راکتل، پر یو هسک ځای کېښېنستو، ما ته یې له هغه ځایه کتل، زهٔ او مـور روانې شـوو، دی تـر هغـه وختـه پـر هغـهٔ ځای ناست وو، تر څو موږ پهٔ کېږدۍ دننه شوو.

ماښـام دی هم راغلـی زموږ کېږدۍ تـه ودرېدو، نـارې یـې کړې" مسافر یم د اودس اوبه که مو راکړې؟".

اوبه مو ورکړې، پلار مې پر کور نه وو، شپهٔ یې وکړه، سهار یې مورکۍ ته دا کېسه کړې وه "ښځه مې وفات شوه که دې دا لورکۍ راکړې وای؟" زهٔ نـهٔ وم خبره چې دی او بابا له ماپهٔ پټهٔ کې تر ډېرهٔ سره نږدې شوي دي . لـه هغې ورځې پس چې بهٔ زهٔ له کېږدۍ راووتم پهٔ هغهٔ لوربهٔ مې وکتل سری بهٔ ډېر هغهٔ لور ځای ناست وو.

یوه ورځ مې پـړی پـر اوږه کـړو د بوټو پهٔ بهانه له کوره را ووتم، سرې ته ور غلم لاس مې له خولې ورته واخېستو ته څهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ لرې سهار راسې پر دې ځای کښېنې تر ماښامهٔ د چا پهٔ عزت کې نهٔ یې د خلګو عزتونهٔ اخلې .....". سرې خندل سوکه سوکه زما پر خوا را روان وو سرې سم دستې را وغورځېدو ماته یې لاس را واچاوو ،ما هم غېږ ورباندې وګرځوله.دی زما له زورهٔ تا خبره وو،خوارکی مې و مځکه ته کړی،پهٔ هغهٔ له کوره راوړې پړې مې ټینګ وتاړهٔ، زهٔ کور ته لاړم مور ته مې کېسه وکړه مور زما د خبرې له اورېدو سرهٔ سم څرخې وغورځاوۀ.

"پر خوله لاس ونیسه چې و بل چا ته وه نهٔ ووایې، زموږ له دې سړې سره خبره روانه ده تا ورکوو ...."زهٔ حقه حېرانه کښېنستم دلته نو پر ګودر ټولو ناستو ښځو پهٔ کټ کټ خندل

یو بلې ته ویل خورې تر اوسه مو اورېدلې دې چې یوې ښځې سړی غو ځار کړی دی دا ترل خو یې هوس وچ کړې".

بختیالی چې د (ځا) رسی را خلاصه کړه دوی یې کښېنولې چې تاسو یو ګړی پس راپسې راسی زهٔ دی ګورم که وو بختیالی چې راغله دی پهٔ لاره کې ناست وو دې ګوډی پر لوړه کښېنوی د دهٔ پهٔ خوا ور روانهٔ شوه"د دهٔ زړهٔ د خوشالی ټوپونهٔ شروع کړو چې کار جوړ شو"دا چې ور نژدې شوه تهٔ شرم نهٔ لرې د وودې و رسی ته یې لاس کړو.

ځوک چې شرم نهٔ لرې له هغو سره بختیالی داسې کوې چې ورسېده دی ولاړ شو دې غېږ پر وګرځوله ومځکه ته یې کړی هغه را اخیستې رسی یې پر واړوله ټینګ یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وتارۀ راکش يې کړی د لارې منځ ته دې خپل ګوډی پۀ سر کړی روانـۀ شـوه د دۀ زوروئـۀ ، زاری وې ،د خـدای د پـاره خلاص مې کړه څوک به مې ووينې بيا مې توبه ده داسې به نۀ کوم يو ګړی وروستـۀ شاته پاته ښځو د دې پر دروغو خندل را روانې وې يوې څه ويل بلې څه ؟ چې پۀ لاره کې يې چرسک ترلی وليدو ټولې حېرانې شوې.

چرسک پۀ خپل زوراو چل د خلاصېدو هڅه کوله هم يې وښځو ته زاری شروع کړې د خدای د پارۀ خلاص مې کړی. ښځو له ډېرو ګپو پس خلاص کړی بيا چې بۀ هر وخت ښځو وليدی ور پسې ناره بۀ يې کړه "بختيالی چرسک هغه دی "وايې خبرۀ چې تر نهه غاښه ووځي تر نهه غرۀ اوړي سو که سو که د چرسک پۀ ترلو د کلي نر او ښځه ټول خبر شوو او هم د چرسک مور او پلار ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

2

بختیالی سهار وختي ولي جامې پټکی ،سدری ور کړه رمضان ماجت (جومات) ته لاړ.
بختیالی ژر ژرخپل لمونځ وکړو ماشومان هم را ویښ شو پهٔ بستره کې یو ، بل ته خپل پهٔ نکریځو سره لاسونهٔ ښکاره کول.
دې تودې (گرمې) اوبهٔ ، یو لوی تال راواخیستو پر خپله لور یې دېغ کړو.
"زرینې ته را پورته شه زهٔ دې د (انا) سر ور پرېولم تهٔ بهٔ اوبهٔ پر اچوې"زرینه له څه ځنډه وروسته راپورته شوه لاس یې له نکریځو پرېولو.
خپلو سرو لاسونو ته یې کتل چې اوبهٔ یې پهٔ لاس ورکړې دې خپله خوانبې پهٔ غېږ کې راپورته کړه وړوکې لور یې اوبهٔ پر تویولې سر یې وریرېولی ښې پاکې جامې یې پهٔ واغوستې شا وخوا یې بالښتونه ورکړو کښې یې نوله.
د خوانبې تر خولهٔ یې دا لفظونه دا یې را وتو چې هسې دا پهٔ پوهېده"رمضان چېرې دی" مورې هغه ماجت ته تللی دی نن د لوی اختر ورځ ده .

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د بختیالۍ او خوابښې خبري ختمېدې د رمضان تږوخی شو دننه راغلی د مور د منځلې سر، پاکو جامو ډېر خوند ورکړو دا هځه یې وکړه چې د خوابښې پهٔ حق راسته نږور پهٔ غېږ کې تېنګه ونیسي پر تندي یې مچ کړي خو داسي یې ونهٔ کړو خپل واړه یې پهٔ سترګو شو.

د ځېلې له کښو سره سم یې پر مور غېږ وګرځوله مورې" د اختر دي مبارک شه".

بختیالۍ ته یې مخ وروارووښځې "د اختر دي مبارک شه". له زریني سره یې پهٔ لاس د اختر مبارکي وکړه

خپل واړهٔ واړهٔ زامن یې پهٔ غېږ کې پر یو، بل ځنګانه کښېنول بختیالۍ پیاله ورډکه کړه.

رمضان له ورې خندا سره سره پهٔ خواږه نظر ورکتل "ښځې چای خو مې پهٔ ماجت کې وخوړې"

بختیالۍ چې پهٔ نکریځو سره لاس کې هګۍ ورمخته کړه.

"تهٔ دا پیاله درپورته کړه یوه هګۍ بهٔ هم ورسره وخورې".

رمضان چې یې هګۍ له لاسه نیوه "ښځې هګۍ دا هلکانو (ماشومانو)ته ور کړه". ماشومانو پهٔ یو ږغ وویل بابا مات یې راکړه، بابا ماته یې راکړه

رمضان چې هګۍ سپینه کړه نیمه یې یوه نیمه یې بل ت ورکړه که یې څهٔ هم مور هسې خوله خوځوله دوی ورس پوهېدو چې دا وای.

"رمضانه زویه اختری خو بهٔ دي کړی وي که څهٔ هم د پهٔ غوږ ښه نهٔ اورېدو رمضان یې غوږ ته خولهٔ ورنږد

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه ، نهٔ موري اختری له څه دی چې د اختري روپۍ واى ته بهٔ دلته پهٔ بستره کې ناروغهٔ راته پروته وې "رمضان بیا د مور پهٔ خبره له څو واره پس پوهـ شو "زویه له یو چابهٔ دي پهٔ پور کاوۀ"

رمضان موري "اوس خو ښځي له پورو د سر تر ښکره شوم څوک پور نهٔ راکوي "دلته یې له تـوخي کولو سره سا سمه شوه پهٔ اوله خبره یې پوهـ شو.

"زویه چې بختیالۍ راته وویل موري نن د لوي اختر ورځ ده ، زړهٔ مې ډېر ښه شوو چې نـن بـهٔ پـر وور پخـه (ینـه) وخورې د خولې خوند بهٔ دي پهٔ ښه شي هغه ته وای اختری مې نهٔ دی کړی ، خېر ګاونډیان بهٔ برخه راوړي پهٔ هغه کې بهٔ د ینې خاشه وي بختیالۍ لوري چې را یې وړه پهٔ مالګه یې ښه تروه کړه د خولې خوند بهٔ مې لږ پـهٔ سم شي" رمضان نور څه کولای شو بس (اوف)بهٔ یې کړو ، د مور بـهٔ یې وارنه وو لوري یو چا برخه نهٔ راوړه؟.

بختیالۍ" نهٔ موري چې رابې وړې زهٔ یې دستي در پخوم" ته یې غمه شه د ګاونډیانو برخې وځنډې دې(ناوخته)شوې ،دوی د مور پوښتنو دومره سترې کړو چې اخیر یې پهٔ لویه ډېره پهٔ ژړا شروع وکړه.

بختیالۍ ورنږدې شوه "سریه پهٔ ژړا یې سر نهٔ سره ورځي ، داسې به وکړو ، چرګ خو لرو هغه به ور حلال کړو (ینه) بهٔ یې پر وور ورپخهٔ کړو دا یې پهٔ خوند څهٔ پوهېږي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمضان د بختيالۍ پهٔ خبرو لږ ډادهٔ شو سترګې يې له اوښکو پاکې کړې زرينه ته يې اشاره وکړه دواړه سوکه وو تو پلار او لور دواړه پهٔ چرګ پسې څغاستو بختيالۍ خوابښې ته ناسته وه ، د همسايه ماشوم برخه راوړه ، بختيالۍ ته يې وويل" تروري (ينه) هم پکښې ده موږ مې ويل دا بهٔ پر وور پخه کړي ، دوی اختری نه دی کړی ، زړهٔ بهٔ يې ورته کيږي" دې هغه برخه راوړه زر زر يې وور بل کړی پر (ينه) يې مالګه واچوله پر وور يې کښېښوله هغې ته ناسته وه ، لور و ميرهٔ يې له خوا او خاطره وتلې (هېرشوي) وو ، چې د لور يې چغې شوې دا ورولاړه شوه د سرای تر دروازې ورتله لور يې دروازې ته را ورسېده پرونی يې پهٔ لاس کې وو پهٔ ژړا کې بېرته وګرځېده هله موږې بابا (ځا) ته ولوېدو دې هم ورسره چغې کړې دواړه (ځا) ته پهٔ څغاسته ورغلې هغه د وختونو زاړه (ځا) ته ، هغه (ځا) چې د ياغي شنو کوترو د اوسېدو ځای وو ، تر هغه د (ځا) پر غاړه لېونۍ ګرځېدې.

تر څو چې کليوال يو يو راتلو د چا لاس پهٔ وينو سره ، د چا پهٔ وينو سره چاره پهٔ لاس کې ، چا د يو پر توک برسېره بل وکړه چې څه دول (ځا) ته ولوېدو له (ځا) يې څه غوښت؟ يوه زرينه خبره وه هغه پهٔ چغو سر وه لکه لېونۍ پر (ځا) چاپېره ګرځېده چې کليوال و د شنو ياغي کوترو همسايه رمضان مړ را وکښو ماجت ته يې يو وړی يو غټو کی زوی ورسره لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا او لور کور ته راغلې خونه له دوده (لوګي) داسې ډکه وه چې ښځې سترګو دیدنه کاؤو ، ورړکي زوی یې ژړل دې هغه را پورته کړی په غېږ کې یې نیولی وو ، اوښکې یې په ماشوم کې تويېدې لور يې د خوني د وره پرده پورته کړه چې دود (لوګی) کم شو دې خوابنې ته وکتل تر خولۀ یې ځګونه راغلي وو ، دې ماشوم ببر ته کښېښوی خوابنې یې را پورته کړه خولۀ یې ور پاکه کړه او بۀ یې په خولۀ کې سوکه وراچولې چې څه یې سا سمه شوه هغه (ینه) یې ورو له په خولۀ کې یې ور کوله چې کله بۀ یې سا سمه شوه د رمضان پوښتنه بۀ یې کوله دوی بۀ ورته وویل مورې وتلی دی راځي . تر هغه ورځې چې دا یې هم په رمضان پسې خاموشه کلي (هدیرې) ته یوړه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

3

بختيالۍ سهار وختي وور بل کړی وو، د نغري پر غاړه يوازي ناسته وه، خپلو ويدو ماشومانو ته يې کتل. سترګې يې له اوښکو ډکې وې دا فکر يې کاوو"چې نن به يې څوک را پورته کوي، اول خو به يې پلار له ماجته راتلۀ، يو يو به يې په ناز را پورته کاوو".

زرينه له دباندي راغله "موري! دينک کاکا راغلی".

دينک په زرينه پسې لنډ په خونه را دننه شو، د نغري پر هغه بله غاړه کښېښستو.

دينک "بختيالۍ دا صلاح مې درسره کوله که ستا خوښه وي، زۀ به رپورټ وکړم".

بختيالۍ چې له چائينکې سر پورته کړ، بيرته يې پر کښېښودو، د خپل لاس بنګړي يې کښو "نۀ کاکا، زموږ رپورټ يوه مانا نۀ لري، نۀ سړی وهل شوی دی نۀ ويشتل شوی، په (ځا) کې لوېدلی دی، دا پر دې زورورو څوک اړوي چې تاسو وژلی دی".

دينک له چای پس اچولی نسوار تو کړۀ، نه زويه زۀ ودې ته حېران يم دومره لرې يې له کوره (ځا) ته څنګه بوتلی؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیالۍ چې د چای پیالې ډکې کړې، کنبلې بنګړي یې سره یو ځای کول"کاکا زرینه وایي چې مونږ له کوره ووتو د ملکداد د چرسک نارې او اشارې یې وې چې هله یو څوک په (ځا) کې ولویدو.

زهٔ او بابک چې ورغلو، بابک (ځا) ته سر ور ښکاره کړی دهٔ له شا پسې پورې واههٔ ،کاکا زرینه مې پوه کړې ده چې پر خولهٔ لاس ونیسه او ګوره ، ګوره چې دا خبره وچاته ونهٔ کړې، پښتانه وايي «تېز پهٔ تاځیله نه نیول کیږي» کار بهٔ له چله اخلو".

دینک چې پهٔ لاس کې خلی پهٔ وور کې غورزاوهٔ زهٔ خو وایم" ریورټ بهٔ ښهٔ وي".

بختیالۍ پهٔ قهر او ګونجې تندي ورو کتل"کاکا خو درته ومې ویل، له دې څه بهٔ کار پهٔ چل اخلو، نور وس خو زمونږ نه پهٔ رسیږي".

دینک ولاړ شو، خپل تور خیرن،خلاص شوی پټکی یې پر سر پیچلی"سمه ده، لورې چې څنګه ستا خوښه ده،خو دا یوه خبره یاد لره، پر ما چې دې هر بار ږدی، زهٔ هم پهٔ شپهٔ تیار یم، هم پهٔ ورځ".

چې دی ولاړېدو د بختیالۍ مور او پلار هم راغلو، مور یې دلې پهٔ چغو شوه، پلار یې ماجت لاړ،پهٔ ماجت کې پر فاتحه چې دعا وشوه، له دعا وروسته یې ملکداد ته مخ ور واړاوو، پوښتنه یې ځیني وکړه" دا واقعه څهٔ وخت پېښه شوه ،او دهٔ له (ځا) د اختر پهٔ ورځ څهٔ غوښت؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملکداد له بلې دعا وروسته چې خلګ رخصت شو "زما دا شک دی، دومره وختي چې (څا) ته ورغلی دی، د کوترو د نیولو هڅه يې کوله ، د دهٔ غریب خو مور ناروغه وه، يو چا بهٔ ورته ویلي وي چې د کوترو ښوروا يې ښهٔ ده.

ورځ يې پر فاتحه تېره شوه ، ډوډۍ يې د ادم خان پهٔ کور کې وخوړه، د ماخوستن له لمانځهٔ چې راغلی، له بختیالۍ یې پوښتنه وکړه "لورې ! دا اوس څنګه پښبه شوې ده؟،دهٔ د اختر پهٔ ورځ له (څا) څهٔ غوښت؟".

بختیالۍ چې يې بالښت و څنګ ته کېښښودی، کښېښسته تو له کیسه يې ورته وکړه.

دی هغه ډول ناست وو "لورې ! زهٔ څهٔ چل وکړم؟، له ما خو يې ورخونه یوړل".

بختیالۍ چې سترګې يې د مور پر خوا واړولې "بابا تهٔ او مورکۍ صبا خپل کورته لاړ شی.پهٔ کیسه کار مهٔ لره.زهٔ پهٔ خپل کار پوهېږم، وماته ښهٔ درک راکوي، تاسو کار مه پهٔ لرئ".

"لورې ! پهٔ دې زهٔ ښهٔ پوهېږم. چې تهٔ تر ما ښه پوهېږې، ځکه خو تل له خانه سره دا وایم .کاش ! دا مي لور نه زوی وای".

بختیالۍ : "یو خو ستا لاس نهٔ پهٔ ښتلي، بل زهٔ پر دې ویرېږم ماشومان را وژني".

دریم مانښام یې : مېرهٔ میراث خور، ملکداد کورته ورغلی "بختیالۍ دا ماشومان د. روان کړه، درځه کورته. څهٔ کوې چې له دې درو ماشومانو سره. پهٔ دې تورو دېوالونو کې ناسته يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته بۀ دې لږ له ښځو سره خولۀ پرې وي، لږ بۀ دې پام پۀ بله شي".

دې لرګي ته لاس کړو "وزه، تۀ چې د ماشومانو له غمه مړ کېدای، پلار بۀ دې نۀ وروژلی".

ملکداد چې پۀ غابښو کې نیولي د بربت وېښتان پرېښول "نۀ بختیالۍ، تۀ هسې بدګمانه شوې یې، ګمان مۀ کوه، ګمان د ایمان زیان دی".

دا ورولاړه شوه چې د لرګي وار یې پر کاوۀ، دی ووتو.

بختیالۍ چې څو ورځې پس ورغله سنګین ته "پۀ ما خو تۀ خبر یې، مېړۀ مې مړ شو، بل سړی زۀ نۀ لرم، چې ستا فصل در پالي، دا فصل له یو مسلمان وراوله چې بیه یې کړې چې څومره مې حق جوړېدو هغه را کړه".

سنګین که څه هم غځېدلې پښې را ټولې کړې. بېرته یې هم یوه پر هغه بله واړوله، را پورته نۀ شو.

بختیالۍ هم دا محسوسه کړه چې دی وایې زۀ هم یو سړی یم "سمه ده خورې. هغه ورځ ملکداد هم راغلی، دا ستا وراسه یې کوله".

بختیالۍ که څه هم د سنګین له خوا د پرونې خاک نیولې وو، بیا یې هم سنګین یوه سترګه لیده " نۀ نۀ وروره. ګوره چې ملکداد ته یې ور نۀ کړې".

سنګین چې د دې یوه ښکاره سترګه ته کتل" سمه ده خورې ، زۀ بۀ یو څوک پیدا کړم چې بیه مې کړی. ستا روپۍ بۀ وروړ کور ته دروړې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنګين څو ورځي پس کورته ورغلی، لس زره روپۍ بې ور کړې" خوري ستاسو فصل خو دريم په څليرويشت زره بيه کړي، په څليرويشت زره کې ستا دريمه، اته زره کېده، ما لس زره در کړې".

بختيالي هغه روپۍ ور نيولې "وروره کور دې ودان".

څلور مياشتې بې په دې تورو دېوالونو کې په دې تيرې کړې چې دا راز ځان ته معلوم کړم ، د پنځمې مياشتې په اوله شپه څلور، پنځه سپين ږيري، يو د کلې مولوي صاحب راغلو، له روغبړه پس مولوي صاحب له جېبه تسبې را وکښې، تسبې بې بيرته و جېب ته کړې چې په خبرو يې داسې شروع وکړه "بختيالي شکر دی موږ خدای مسلمانان پيداکړي يو، مسلمانان چې دې تر دې ټولو انسانانو افضله دي،هغه په دې چې په دين د اسلام دي .... اوس به د مطلب خبرې وکړو، بختيالي زموږ په مذهب کې داسې دي چې کومه ښځه د مړوښې وي، هغه ښځه به ضرور مېړه کوي، موږ د دې د پاره راغلي يو چې خپلې غاړې خلاصې کړو".

بختيالي چې پر خپل ويده زوی کالی سماوو "مولوي صېب! تاسو ته دې خدای خېر در کړي، دا ښه شو چې تاسو راغلاست، زه مو پوه کړم ،اوس به مېړه ضرور کوم، يو خو به ځان له به وماته مهلت راکوی چې زه سوچ وکړم، بل به مې ماشومان را ساتي،خو يو څو ورځې دي، هر څوک چې زما خوښ شو، زه به درته ووايم، له هغه سره به نکاح را وتړئ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مولوي صاحب چې دوباره راکښلې تسپې جېب ته اچولې"بختیالۍ ! تهٔ پرېدي خلګ څهٔ کوې، دا خپل میراث خوار دي بې وادہ ځوان زوی ناست دی، هغه وکړه، روپۍ ورسره ډېرې دي، د هیڅ کمۍ بهٔ ور سره نهٔ وي".

بختیالۍ چې سرکښته ځړولی وو. د نغري پرغاړه یې پهٔ واړه خلې لیکې کښلې "نهٔ مولوي صاحب دا سړی خو بېخي نهٔ کوم، دا زما د مېړهٔ قاتل دی".

مولوي چې لاس سره مروړل "بختیالۍ نخرې مهٔ کوه، دا سړی دي خدای قریب کړی دی".

بختیالۍ چې پهٔ لاس کې وړه لښته، پهٔ جار کې وغورځوله "مولوي صاحب ! نهٔ یې کوم چې پر سر یې را وتړی لا هم".

مولوي صاحب چې مخ مجو(مجید) ته ور واړوو "بختیالۍ ستاخوښه ده، ملکداد خو هم ښهٔ در معلوم دی. که یې پهٔ رضا زوی نهٔ کوې، سبا دي پهٔ زور پهٔ کوي".

بختیالۍ چې مخ یې ماشومانو ته واړاوو "مولوي صاحب ! پښتانهٔ متل کوي، وایي «پر لمانځه مي ودروې تهٔ. وایي بهٔ یې څوک".

مولوي چې پر بېره لاس تېراوو ، سترګې یې پهٔ بختیالۍ کې وې "بختیالۍ مور سوال درته کوو ، مهٔ ځان بې شرمۍ ته جوړه وه، مهٔ دی، سبا ک. بدنامه شوې. بدنامي خو دي د دهٔ ده".

له دې خبرې سره سم ولاړ هم شو، د سرای تر دروازه ووتو. بختیالۍ هم پټه او سوکه ، سوکه پهٔ لځو پښو ورغله، د سرای

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ دروازه کې. و يونيم گز دېوال ته پټه ودرېده، دوی سره رږغېدو. خبره مجو (مجيد) اکا کوله".

مولوي صاحب دا خبره لکه چې رېښتيا ده چې دا سړی د ملکداد زوی وژلی دی".

مولوي صاحب "هو مجو پهٔ دې کې شک نشته. وماته پهٔ خپله ملکداد وويل".

مجيد اکا "مولوي صاحب! بياخو پکار ده چې موږ پهٔ دې خپلو ږيرو کي تو کړو چې پر نيمه شپهٔ، د وړو يتيمانو پهٔ کور کي ناست يو. ومور ته يې سوالونه او زارۍ کوو چې تهٔ و يتيمانو ته د پلار قاتل ور پلار کړه".

مولوي صاحب "مجو موږ خو يې د را روان وخت غم کوو. موږ وايو چې سره ميراث خوارهٔ دي، ګوندي دا خبره ورکه شي. پهٔ را روان وخت کې بهٔ بيا ګزګ نهٔ کوي.

مجو ما هم اول داسې محسوسوله چې بختيالی نهٔ ده خبره، لکه څنګه چې پهٔ سره سينه رږغېدم. مجو که څهٔ هم زهٔ غلط وم چې بختيالی نهٔ ده خبره.

مولوي خير دی خبره دي وي. پرېږدی چې څو شپې نخرې وکړي بيا بهٔ خوشاله وي، د ملکداد زوی بهٔ کوي.

مجو تهٔ خو خبر يې. د ملکداد تر مخ ډېر لوی. لوی سړي نه ئي رږغېدای. بختيالی خو هم څهٔ بالښته نه ده".

مجيد اکا: "مولوي صاحب! کومه بالښته؟".

مولوي صاحب "ولي نهٔ دي دي اورېدلي ....

قام ده ډېر دی دلسته نسته پر تا جنګ کوي بالښته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماخیګر وهی لمر تانګه پر تابالښته جنګېده
لچ بې مات وی دا ورغښته تر مړو بهه وه بالښته"

دې غاړو و بختیالی‌ته دومره حوصله ور کړه چې راغله پر بستره داسې وغځېده، لکه له دې سره چې هیڅ هم نهٔ وي شوي، تر سهاره پهٔ خوارهٔ خوب ویده وه، سهار چې را پورته شوه، سترګې یې رنې وې، داسې یې محسوسوله لکه دا چې بالښته وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

4

څوشېې پس چې بختیالی یو سهار را پورته شوه، د پلار د کور سودا ورولاړه شوه، مرغسن وو (نرۍ وریځ) چې د کور د خوني دروازه يې کولف کړه، را ووته د خپلو ماشومانو تر غوږو يې څادرونه وتړل، روانه شوه.

په لارې چې څه لاړه اسمان ته يې وکتل، وريځې بنۀ ځان سره ور کړي وو.

يو ځل يې لا دا اراده وکړه چې بېرته وګرځه، نن ورځ سړېچنه ده (سړوکې) بيا يې توکل کړی ماشومان يې په مخه کړو، روانه شوه.

غټوکي لور او زوی يې بنۀ وو، هغه ډېر وړکی ورور دوی په غېږ کې يوار يوه بيا بل اخيستو، هغه لړ غټوکی دې په غېږ کې اخيستی وو.

يو وخت چې يې پر پښو روان کړی، لورکی يې تر لاس نيولي وو، د بختيالی ور پام شو، کميس يې په غاړه وو، پرتوګ يې نه وو.

د لارې په منځ کې کښېنستو، غوټه يې خلاصه کړه، دلته يې پرتوګ په ور په پښو کړی، سوکه، سوکه د ماشومانو په تګ سوکه تګ پرېکړی، د غرۀ لمنې ته ورسېدو، د انا ګيانو پر چينه کښېنستو، غوټه يې خلاصه کړه، ډوډی يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راواخيسته، پياز يې سپين کړی ، ډوډۍ يې پورې وخوړه،ماشومان او ځان يې په لپو اوبۀ کړو ، هم يې د ماپښين لمونځ وکړی بيا يې مخه وکړه.

اوس نو د بابا کور ډېر لرې نۀ وو ، پۀ تلو، تلو کې د ماشومانو و دې ته پام شو، ناره بۀ يې کړه ،له هغې خوا بۀ پۀ دره کې ددوی ډغ بېرته راغبرګ شو.

دا رنګه روان وو ، د بابا وکور ته يو مغزی (لوړه اوکږه لاره) پاته وه ، مېده ، مېده ځاځوکي هم شروع شو.

پۀ مغزي ور واوښتو ، د بابا کيږدۍ يې وپېژندله، چي ولاړه وه، ډېر يې زړۀ ښۀ شوچي مېلنې (دکوچيانو کلی)ته لا پۀ کډه نۀ وه تللی.

د بختيالۍ د وړې خورکۍ زرکې چې دوی پۀ سترګو شو، نارې يې کړې "مورې ! خورکۍ راغله".

مور يې مخ له وراغله، لاس يې پۀ اوږو وو ، پر بختيالۍ يې غېږ وګرځوله، کور ته چي ورغلو مور يې تبخی واړوو ، دستي يې چای پخې کړې ، مور چې يې چائينکه را کوز وله "بختيالۍ ! دا ماشومان بۀ دې پۀ يخ وژلي وي، وار بۀ دې کاوۀ ، چي ورځ توده شوې وابې بيا بۀ راغلې وې".

بختيالۍ چې پۀ خپلو تودو لاسو کې د ماشوم لاس نيولي وو "مورې ! بس تر وس مې تېره شوه ، نور مې نۀ ښو ځغملای ".

دوی ته يې چای وراوړلې ، دوی چای څښلې ، مور يې ښې تورې او سپينې غوښې پۀ کټو کې واچولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابنام ته یې بابا هم راغلی مېړې یې وڅکولې ،په سیّب یې دننه کړې.
له روغبړه وروسته یې مور ښۀ غټه کاسه، وره ډوډۍ ور واړوله ، پۀ بله کاسه کې یې، ښې تورې اوسپینې غوښې. د دې سترې ماشومان چې پۀ تورو سپینو ماړۀ شو، خوب ورغلی.
مور یې وتړولو ته ځای ور هوار کړی ، یو یو یې تر لاس نیوو، ځای ته یې بېول.
له هغه وروسته پۀ ځراغ کې تېل ختم شو ، بابا یې بالښت ته پروت وو ، د اور پۀ رڼا کې دې لیدو چې دېتکي ځاک یې پۀ خولۀاو برېتو پورې مښلی.
له دې خبرې سره سم را پورته هم شو "لورې! دا ډېر وخت ښار ته نۀ یم تللی، ځکه تېل نشته".
پۀ خبرو ، خبرو کې بیا دې ته راغلی "بختیالۍ! دا خبره څو مره حقیقت لري، ستا مېړۀ دې خلګو وژلی دی ، لورې که رېښتیا ووایم، زما اوس هم یقین نۀ راځي".
بختیالۍ چې سترګې له موره دۀ ته، ور واړولې " هو بابا زرینه ورسره وه ، هغې پۀ خپلو سترګو لیدلی دی".
بابا "دا تۀ څۀ وایې؟ لورې هغه ورځ خو هم تا دغه وویل ، خو زما یقین نۀ پر راتلو".
بختیالۍ "دوې کیسې دي بابا ، یوه خو دا چې ما یې زوی د اوبو رګو پۀ لار کې وتاړه بل یې زما له مېړۀ مځکه غوښته".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا : "ستا د مېړهٔ مځکه څه غواړي ؟،هغه خو يې وماته راکړې ده".

بختیالی : "بابا پهٔ کلي کې زموږ د يوه سرای مځکه نهٔ ده ، دا مځکه د بېر اوږدهٔ او وسارهٔ لري ، د دهٔ د مځکې پهٔ ميان کې ده ، د دهٔ مځکه يې سره پرېکړې ده ، دهٔ دا غوښتو چې دا زموږ مځکه د ځان کړي ، وموږ ته د دې پهٔ بدل کې بله مځکه راکړي .

پهٔ څو، څو واره يې خلګ ورته راولېږل، خو دهٔ سودا نهٔ ورسره کوله.

زوی يې بيا چرسک،غل او بدره دی ، دا څو کاله پهٔ جېل کې وو ، چې راخلاص شو بيا يې دا حرکتونه کول".

تېوله کيسه يې بابا ته پهٔ زېرو زور وکړه.

بابا يې پتکی پر سر کړی ، د ولاړېدو هڅه يې کوله "و خورې دا دی مخ لکه د سبب کښته.(تو که يې پرې وکړه) خو مخ بهٔ دې ورښکاره کاوؤ ، چرسک شی وو، هغهٔ د ورېنداري پهٔ عزت څهٔ خبر دی. چې ستا مخ يې ليدلی وای، بله ورځ يې پهٔ خدای که ستاپهٔ خوا کتلي هم وای.

د دهٔ خو دې قد و قامت، ښاهسته تګ خوښ شوی دی".

بختیالی د بابا ومخ ته کتل "ملامته يم ، مور خوارې پهٔ څو، څو واره راته وويل، دا! مخ مهٔ پټوه ، دا مخ پټول بهٔ دې يو ورځ پهٔ يوه لويه بلا واړه وي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا چې ځادر اغوستو : "سم بې درته ویلي دي " پښتنو کله کلا ګاني درلودې؟ ،کله یې ښځې په پردو کې نغښتې؟ ،لکه دا اوس چې مونږ کوچیان یو.

ټول پښتانه دا ډول ازاد خلګ وو ، داسې ازاد ژوند یې وو لکه دا مونږ ،د اکثرو کیږدۍ وې یا یوه ،یوه خونه ، چې چا، چاردېوالي پېژندله نه، دا زمونږ په ډول یې ښځو کارونه کول ،دا بېخي لږ وخت کېږي چې په ښځو یې مخ پټول او پرده کوي ،پر کورو یې چاردېوالی شروع کړې.

خو اوس یې لا د ډېرو کورو چاردېوالی نشته ، خونې یې تهٔ په خپلو سترګو وینې.

لورې! زهٔ اوس څهٔ وکړم ؟".

بختیالی چې یې څپلۍ سمولې "بابا تهٔ هیڅ هم مهٔ کوه ، مهٔ په دې کیسه سر خلاصه وه ،مهٔ کار پهٔ لره ، نهٔ ستا لاس پهٔ ننښلي ، زهٔ پوهـ شوم او زما کار.

تهٔ ځان داسې واچوه چې زهٔ بېخي پهٔ هیڅ هم نهٔ یم خبر ". شپهٔ ډېره تېره وه ، سهار نږدې وو چې دوی ویده شو.

سهار چې بابا له مېږو سره ولاړ ، مور یې اوبو ته.

دې صندوخ خلاص کړی، د هغه سرې او بابا عکسونه یې را واخیستو ، پکښې وېې کتل ، هغه عکس یې پیدا کړی ، چې له شا پهٔ شنه قلم یو څهٔ پر لیکلې وو.

ورځ تېره شوه ، شپهٔ راغله، بابا ته یې وویل "زهٔ سبا کور ته ځم ، تهٔ بې غمه شه ، که چېرې پر ما یو تکلیف راتلو، زهٔ بهٔ ضرور تاته حال درکوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا پنځه زره روپۍ ورکړې "دا به يو شی په واخلې ، يو مړ در کوم ، ته خو بې اوس له ځانه سره نه شې بيولای بيا به يې زه ياشمک (شمس) ورور در ولي ، ماشوماتو ته به يې حلال کړې".

سهار لمر تر اوورو را وتلی وو، چې له بابا او مورکۍ يې رخصت راواخيست ، د کور په لور راروانه شوه.

ماځيگر غټ وو ، لمر و غر سره ورتلو چې را ورسېده چې دې وور بلاوو ، بسترې يې هوارولې ، تياره ماښام شو .

ماشومانو ته يې د مور ور کړې، پخې غوښې او ډوډۍ ورکړه ،سترې ماشومان يې يو، يو ويدېدو ، اخير دا هم ويده شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

5

دويم وار بيا هغه څو سپين ږيري او مولوي صاحب چې يو مجو اکا پکې نه وو ، داسې وخت ورغلو چې د بختيالۍ غټو کې ماشومان ويده وو.
يوه دا ، وړوکې زوی په دې ډول ناست چې د وړوکي زوی سر يې پر څنګانه يښی وو ، څنګون يې ښوراوو ، الله الله يې ورته کول "الله کوټ للو دلته مه راځه ګيدو ، لالی ويده دی په خوبو".
د مولوي صاحب د خوني په بنده دروازه کې ږغ شو "بختيالۍ تا او ماشومان خو ويده نه ياست؟".
دې يو ګړۍ غوږ کرار کړی، دويم وار يې ږغ وپېژندلی له "نه" سره سمه ورغله، دروازه يې خلاصه کړه.
د مولوي صاحب له مخه يې ويده ماشوم واخيست ، دوی پر هغه ځای کښېنستلو.
له حال احواله پس، مولوي صاحب پر ږيره لاس تېراوو ، په خونه کې يې شا و خواسره کتل، په دې چې دا ښځه دومره دلاوره ږغېږي ، داسې خو به نه وي چې يو څوک په دې خونه کې ورسره ويد ېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې په نصیحت کولو شروع وکړه ، په نصیحت کولو ، کولو کې یې بیا د نکاح خبره وریاده کړه.
بختیالۍ مخ ورواړاوو، لاس یې له خولې واخیستو "دې خو به شرم نه لري له خدایه به نه وېرېږي ، تاسو خو له خدایه ووېرېږي ،د خدای جواب به څنګه وکړې؟ چې د یوه ظالم ملکداد جواب نه لرې ، خدای به دا پوښتنه نه کړي درڅخه وه چې دې کونډې او وړو یتیمانو، په دې تورو دېوالو کې پنځه، شپږ میاشتې تېرې کړې ، تاسو یې یوه هم پوښتنه وکړه؟".
مولوي صاحب جېب ته لاس کړی تسپې یې راکښې "هو بختیالۍ ملامت یو".
نن د بختیالۍ سترګې له خپلو ماشومانو نه را اوښتې "مولوي صاحب ! که تاسو را شئ که نه شئ ، پر ما داشپه او ورځ هغه رنګه تېرېږي ،ژړوي مې دا خای چې څنګه په دې دومره کلي کې یو سنت وهلی نشته چې راشي د دې وړو ماشومانو حال وکړي چې څه حال مو دی ، یو څه په کور کې لری که نه یا خو ناروغه نه یاست ،د یو ظالم له وېرې ټولو سترګې پټې کړې دي ، څو میاشتې وشوې چې زه او دا واړه په دې سرای کې شپې او ورځې تېره وو ، بیا چې وار د ده شي، نه له دې خپلو سپینو ږیرو شرمېږی ،نه له ما ، نه د دې وړو یتیمانو له حقه وېرېږی.
تاسو که نه له خدایه وېرېږی، نه د ماشومانو له ازاره ، زه هم د مېړه هم د یتیمانو له حقه وېرېږم ،دا منم چې زه یوه ښځه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

، هيڅ مې هم په وس نه دي پوره ،دا به وکړم، مرگی به قبول کړم ، يتيمانو ته به د پلار قاتل نه کړم ور پلار".
نورو سپين ږيرو سوالونه بس کړو ، خاموشه شول.
خو د مولوي خوله نه سره ورتله.
مولوي صاحب: "ته لېونی يې چې د وړې نجلۍ خبرې مني؟"
بختيالۍ اخير خبره داسې ور خلاصه کړه .
"مولوي صاحب! دا خو به وخت ثابته کړي چې زه لېونی يم که تاسو بې لارې ، په دې سر خلاص کړی، چې پر دنيا نر ودرېږي په خدای که ما د ملکداد زوی وکړی".
دوی هم يوه ،يوه غاړې تازه کړې، خپل ،خپل (څادرونه)يې وڅنډل، ولاړ شول ،شپه تېره شوه.
سهار ملکداد په خپله ورغلی "بختيالۍ زه سوال درته کوم، داسې وکړه دا زما زوی وکړه، ته يې ډېره خوښه يې".
د بختيالۍ باری (جارو) په لاس کې وو ، د خونې ومخته په سرای کې ناسته وه، نه يې يوه کړه او نه بله
"ستا زوی نه کوم چې پر سر يې را وتړې لا هم ،دا نېکي وکړه، ما له دې خپلو ماشومانو سره پرېږده ، زه له مېړه بېزاره يم ، نه مېړه کوم، نه يې شوق لرم".
ملکداد چې په دې پوه شو چې ښځه يوه خوا نه کوي، نو يې له خولې لاس واخيستو
"ستا څه خيال دی ، ما چې دې مېړه دومره په هنر وژلای شو ، نو دا ماشومان دې هم يو ، يو داسې په هنر وژلای شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه خوښه دې دا ده چې دا ماشومان دې یو، یو داسې په هنر در مړ ؤکړم لکه مېړه، بله دا چې زما زوی په خوشالي وکړې ،زه د زوی پر غم نه یم ،پر دې یم چې ته زما زوی وکړې، که دې سبا زامن لوی شي هم، دا شک به یې نه راځي چې زموږ پلار ده یا د ده زوی وژلی دی".

بختیالۍ چې د ده خبرې واورېدلې، باره په لاس کې حقه حېرانه شوه او سوچونو واخیسته.

"یو خو یې زما مېړه رامړ کړی او په ډاګه یې مني هم، بیا دا سر زوري، د ماشومانو د وژلو تر وخت له مخه خبرتیا هم راکوي له دې زوی مړې څخه به په چل کار اخلم".

له څه خاموشي پس یې ډېر په عاجزي وویل

"سمه ده، دوې شپې مهلت راکړه".

ملکداد "دوې نه، درې ورځې مهلت درکوم".

له ځان سره یې واړه، واړه خندل، ولاړ شو.

دا په دغه شپه د دینک کور ته ورغله، تو له کیسه یې ورته وکړه او هغه عکس یې ور کړی پر کوم چې ایډریس لیکلی وو.

دینک په هغه سهار وختي ملکداد ته ورغلی "زما ښځه ناروغه ده، که دې یو زر دوه روپۍ راکړې، ډاکټر ته یې ورم".

ملکداد خندل چې روپۍ یې ور کولې "هلکه دا د یار ښځه خو دې پوهـ کړه، که در څخه مني چې دا زما زوی وکړي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ بې له لاسه روپۍ نيوې "سمه ده، تهٔ فکر مه کوه چې زهٔ له هغې خوا راشم".

دی پهٔ دروازه کې ولاړ وو، د بختيالۍ د کور پهٔ خوا يې کتل "مابنام ته بهٔ راځې؟".

دهٔ هم د بختيالۍ د کور پهٔ لور سترګې ور واړولې، پهٔ زړهٔ کې يې پهٔ خپل کردار خندل "نهٔ دوې شپې پر هغه خوا کوم، د لور مې اوس کال وشو، نهٔ زهٔ ورغلی یم نهٔ یې مور، دوې شپې له لور سره کوم".

دهٔ بېرته مخ د دينګ پهٔ خوا وا ړاوو، کتې، کتې ويې خندل "هلکه دينکه دوې ورځې پس خو بهٔ يا نوره وې يا نسکوره".

دينک روان شو، خپله ښځه يې ډاکټر ته بوتله، د شپې بختيالۍ خپله غوټه تياره کړه، څو واره ووته، شاوخوا يې وکتل، څوک نهٔ وو، نهٔ د چا ږغ وو.

خپل ماشومان يې پوه کړو "که چيري تو خه در تلهٔ، پر خولهٔ لاس نيسئ".

ځان يې ښهٔ مطمئنه کړی، ماشومان يې تر لاس ونيول، د دېوال له سايې سره، د څورلسم د سپوږمۍ پهٔ رڼا کې يې ډېر پهٔ چټکې ګامونه ښودل چې سپوږمۍ بهٔ پهٔ وورو کې پټه شوه، د دې بهٔ سا سمه شوه، لکه چې وايي "اوبو اخيستی خګ ته هم لاس اچوي".

يو وخت يې شرنګی تر غوږ شو چې تر شا يې وکتل، سپی ور پسې وو، مېږوی يې کبنلي وو، د غاړې ځنځير او مېږوی يې شرنګی کاوۀ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې که له و یرې ډغ تر خولۀ نۀ وتو بیا یې هم دا هڅه کوله چې لوتې ور غورزوي ، سپی وګرځي.
د محمددین د انارو تر باغه ، پۀ باغ کې څۀ تګ مشکل وو ، د ونو او بوټو پۀ وجه، ځکه څۀ وځنډېده.
چې دا ور ورسېده، دینک د موټر ډرائیور ډېر سترې کړی وو ، پۀ څۀ شوه، څۀ شوه هغه ستا ښځه.
دی نه وې، تۀ ما پۀ یو بلا وخورې.
چې بختیالۍ و ماشومان ور ورسېدو، پر ډرائیور د اختر ورځ شوه.
دومره پۀ تازیله یې موټر روان کړی لکه یو څوک چې دی ویني، ور پسې وي.
یو زوی یې پۀ روان موټر کې، پۀ سپي پسې تر شا کتل چې سپی پاته شو.
دۀ پۀ ژړغوني ږغ وویل "مورې! زمونږ سپی؟".
دې زوی پر مخ مچ کړو "زویه! دینک کاکا بیرته راځي ، کور ته یې بیایي".
پۀ لارې هغۀ ښارګوټی راغلی، پۀ کوم کې چې د دینک د لور کور وو او هم موټروان د دې ښارګوټي وو.
د لور کور یې له لرې وه بختیالۍ ته ور وښودی.
پۀ تلو، تلو کې، وسهار ته نزدې یو بل ښارګوټي ته ورسېدو ،دوی شپۀ پۀ ناسته تېره کړه ، ډرائیور ویده شو.
سهار چې یې لمنځونه وکړو . چای یې وڅښلې بیا یې مخه وکړه ،ماښپین قضا وو چې هغه ښار ته ورسېدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې ماشومان ډېر حېران ول چې دا بيا څه رنګه ځای دی، څومره ډېر موټران دي پکې چې کله يې د خره ټانګه وليده ،نارې کړې "ادې ادې هله وی په خره يې ګاډی پسې کړې ده ، سړی پکې ناست دی"

بل چې رکشه وليده ورته حېران و چې دا بيا څه رنګه شی دی په درو پيو روان دی ، په ښار کې ماشومان روان وو ، دوی ورته په سوچ کې وو چې دا خو يې زموږ رنګه کالي نۀ دي ، لمن يې نسته ، تر شا د چا توره تېلۍ ده چا شنه تېلۍ چا رنګ په رنګه لوتي ترلې وې ،دوی پوښتنه هم نۀ شوه کولی چې دا څنګه شيان دي ، خو بس حېران دريان يې يو بل خوا ته کتل.

ډرائيور پۀ ښار کې يې يو چا ته هغه ايډريس ور ښکاره کړی، هغۀ داسې وويل"سيده ورځئ، تر هغه وخته چا ته مۀ درېږئ ، تر څو چې يو لوی چوک د راځي ، پر چوک له يو چا پوښتنه وکړی، هغۀ بۀ يې در وښايي، ډېر مشهوره سړی دی ، هر څوک يې پېژني " پر چوک يې له يو چا پوښتنه وکړه، هغۀ يې دوکان ته لاس ونيوو

"هغه مخامخ دوکان يې دی" دينګ ور کښته شو ، دوکان ته ورغلی ، يو سپين ږيري سړي ته يې هغه ايډريس ورښکاره کړی.

هغۀ چې ليکلي وليدل، يو ګړی پۀ سوچ کې لاړ ، هم پۀ هغه سوچ کې يې کاغذ واړاوو چې عکس ته يې پۀ غور وکتل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

عکس یې وپېژندلی ، په سپینو چشمو کې یې سترګې
دینک ته ور واړولې، په وړه خندا کې
"وبخښه، ببخي ډېر وخت تېر شوی دی ، د تورکانې د اینځر
زوی یې؟".
دهٔ چې د شاه جي و تکو سپینو وېښتانو ته کتل "نهٔ نهٔ نوم
مي دینک دی ، صرف مې د اینځر لور او لمسیان تر تا پوري
را وستل، ما ته اجازه راکړه ، زهٔ ځم ، د کرایې موټر مې
راوستی دی".
دهٔ چشمې له سترګو لرې کولې "د خدای بنده، خو په بس کې
بهٔ را تلاست ، دومره کرایه؟".
له ډېره سته پس، شاه جي رخصت ور کړو.
دینک روان شو، پر شا یې ور وکتل "د خدای پهٔ امان، نوره
کیسه بهٔ بیا بختیالۍ درته وکړي".
بختیالۍ او ماشومان یې د دوکان مخته کښته کړو، دی
روان شو، شاه جي له بختیالۍ سره روغبړ وکړ، د خپل
همسایه رکشه یې را وغوښته ، بختیالۍ او ماشومان یې
کور ته ولېږل.
کور ته چې ورغلو، د رکشې والا د شاه جي ښځه پوهه کړه
چې "دا د شاه جي مېلمانهٔ دي ، ببخي له لرې راغلي دي،
باید ښهٔ خدمت یې وکړي".
د شاه جي ښځه جبینه پهٔ پښتو پویده، خو وئیلای یې ښه نهٔ
شوه ،پهٔ ډېر زحمت یې بختیالۍ پهٔ خبرو پوهوله یا پوهیده.
جبینه د بختیالۍ او ماشومانو ته ډېره حېرانه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حېرانه پهٔ دې وه چې دې پښتنې ډېرې لیدلې وې ، د ښارنهٔ ، د غرنو.

د دې اوږدو جامو او لړلو ماشومانو ته بهٔ خود حېرانه وه ، چې نهٔ یې داسې جامه لیدلې وه، نهٔ یې داسې لړلې ماشومان ،ماښام شاه جي هم راغلی، له بختیالۍ یې ښه د کور ، بابا او ټولو پوښتنه بیا وکړه.

له ډوډۍ خوړلو پس، شاه جي لاس پهٔ دسمال پاکول ویې خندل "بختیالۍ لورې ! که ستا پهٔ یاد وي چې ستابابا بهٔ ویل چې یو متل دی (مور مېلمه له هوره پس پوښتو) اوس نو حال راکړه، تهٔ او ښار ته له دې وړو ماشومانو سره راتلهٔ"؟

بختیالۍ شاه جي ته مخامخ ناسته وه ، خپل لستوڼی یې د پکي پهٔ ډول د ګرمۍ پهٔ وجه ښوراوو.

له هغه وخته یې کیسه شروع کړه چې دی ورغلی، د دوی پهٔ کور کې اوسېدهٔ.

پهٔ غرهٔ کې یې سروې کوله ، نقشې یې جوړولې بیا تر دغه ماښامه چې دا له شاه جي سره، د دهٔ پهٔ کور کې ناسته وه.

جبینې د دې د ماشومانو ځایونه هوار کړو ، یو، یو ویده ېدل، ټول ویده شول.

شاه جي که څه هم د بختیالۍ ومخ ته کتل، خو سوچ یې پهٔ هغه تېر وخت او د دې د بابا پهٔ کور کې وو.

بې پامه یې اوف کړو، ولاړ شو، پر لمانځهٔ ودرېدو.

بختیالۍ ته ور پهٔ یاد شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ربښتیا، ربښتیا، شاه جي چې به لمونځ کاوۀ، یو خو یې لاس پر نامۀ نۀ نیول او بل یې د خاورو تیکۍ مخته شوده".
شاه جي چې لمونځ وکړی بیا راغلی، جبینې شنې چای راوړې، پیالې یې ورډکولې دۀ ځنبلې، بختیالۍ ته ږغېدو "زۀ او جبینه په دې کور کې دوه پۀ دوه یو، یو زوی لرو، هغه هم د وادۀ او بچیانو خاوند دی، د ځنګ پۀ سرای کې اوسي، یوه دې پۀ دې ده چې له مور سره په دې سرای کې ګډه اوسې او بله خوښه دې دا ده چې د دې کوټې پۀ اخیره کې، زما خالي سرای دی، هغه درکړم، تۀ او خپل بچیان پکښې اوسی".
بختیالۍ: "ما ته هغه سرای راکه، بس زۀ او بچیان بۀ پکښې اوسو".
شاه جي دېوال ته نژدې شو، شا یې وهله"سمه ده چې ځنګه تۀ خوشاله یې، یو کار ته وکړه، ضروري هم دی، که زخمونه جوړوې، نو دا انتقام اخیستل له ذهنه ځخه وباسه، نور هر څۀ اسانه دي".
شپۀ سهار ته نژدې وه چې دوی ټول ویده شول.
بختیالۍ ته دا ځۀ عجبۀ ښکارېده چې هلته یخ وو. مور پۀ خونو کې ویدېدو او دلته بیا ګرمي ده، د خلګو ګرمي کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"رینښتیا، رینښتیا، شاه جي چې بهٔ لمونځ کاوۀ، یو خویې لاس پر نامهٔ نهٔ نیول او بل یې د خاورو تیکی مخته شوده".
شاه جي چې لمونځ وکړی بیا راغلی، جبینې شنې چای راوړې، پیالې یې ورد کولې دهٔ څنګلې، بختیالی ته ږغېدو "زهٔ او جبینه پهٔ دې کور کې دوه پهٔ دوه یو، یو زوی لرو، هغه هم د وادهٔ او بچیانو خاوند دی، د څنګ پهٔ سرای کې اوسي، یوه دې پهٔ دې ده چې له موږ سره پهٔ دې سرای کې ګډه اوسې او بله خوښه دې دا ده چې د دې کوټې پهٔ اخیره کې، زما خالي سرای دی، هغه درکړم، تهٔ او خپل بچیان پکښې اوسی".
بختیالی: "ما ته هغه سرای راکه، بس زهٔ او بچیان بهٔ پکښې اوسو".
شاه جي دېوال ته نژدې شو، شا یې وهله "سمه ده چې څنګه تهٔ خوشاله یې، یو کار ته وکړه، ضروري هم دی، که زخمونه جوړوې، نو دا انتقام اخیستل له ذهنه څخه وباسه، نور هر څهٔ اسانه دي".
شپهٔ سهار ته نژدې وه چې دوی تول ویده شول.
بختیالی ته دا څهٔ عجبهٔ ښکارېده چې هلته یخ وو. موږ پهٔ خونو کې ویدېدو او دلته بیا ګرمي ده، د خلګو ګرمي کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که بیا موږ ستاپهٔ ځای کې یوه شپهٔ هم وکړو ،له موږ سره روپۍ ډېرې دي، تهٔ صرف وما او زامنو ته لار ښودنه کوه، نور موږ له تا هیڅ هم نهٔ غواړو".

شاه جي خاخان له ځان سره بوتلو ، له بختیالۍ پهٔ پته یې د کور پر سامان، څه د ځان روپۍ ور کړې ، سامان یې راوړو.

بختیالۍ خپل کور سم کړو.

شپهٔ یې د شاه جي پهٔ کور کې وکړه، پهٔ سبا له خپل کور ته دا او زامن بیا ده نوي کور خاوندان شول

یو څو ورځې دې و ماشومانو داسې محسوسوله، لکه خوب چېویني، د ښار پوخ کور ،د برق رڼا چې د شپې او ورځې بېخي فرق نهٔ وو.

میاشت تېره شوه.

یو سهار شاه جي دوکان ته تلو ، د دوی پر کور ورغلو ، له حال احوال کولو پس یې له بختیالۍ پوښتنه وکړه "د څهٔ ضرورت خو نشته؟".

بختیالۍ چې د جامو له مینځلو را ولاړه شوې وه، خپل غړلې لستوڼي یې خوراوو "نهٔ نهٔ شاه صاحب، د هیڅ ضرورت نشته ،که چیرې د یو شي ضرورت پېښ شو ، ضرور بهٔ درته وایم ، پر دې که صلاح راکړې چې خاخان پر یو کار ولګوو؟".

شاه جي چې لاس پر دېوال کښېښوو ":ا خو ډېره ښهٔ خبره ده، تاله خاخانه پوښتنه کړې ده،دی کوم کار کولای شي یا یې کوم کار خوښ دی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیالی چې هغسي ولاړه وه "هسې يې پر يو کار ولګوه، پۀ مزدورۍ کې کله دا وو چې دا کوم دا نۀ کوم".
شاه جي چې خپلې چشمې پۀ سپين دسمال (چې يوه شنه ليکه هم پکښې تېره شوې وه) پاکولې "نۀ نۀ داسې نۀ ده، خېر زۀ بۀ سوچ پر وکړم".
پۀ دې بله ورځ شاه جي ورغلی، يو هلک بل ور سره وو، خاخان يې ورسره کړو "له دې هلکه سره لاړ شه، څو ورځې پۀ ښار کې تېره کړه، هلکان بۀ ووينې، څوک څۀ کار کوي، څوک څۀ کار، چې کوم کار دې خوښ شو، وماته بۀ ووايې، هغه کار بۀ که خېر وو، پۀ صلاح شروع کړو".
خاخان لاړو، څو ورځې يې له هلکانو سره تېرې کړې، چا ګنجي، چاصدرۍ، چا د پلاسټيک لو تې، چا نسوار خرڅول، چا کاغذونه ټولول، چا څۀ او چا څۀ خرڅول.
پۀ څو ورځې پس شاه جي له خاخانه پوښتنه وکړه "کوم کار دې خوښ شو؟".
خانان چې خپله خرچنه ګوته پۀ غاښو کښېکښله "زما د پالش کار خوښ دی".
شاه جي يوه دوکان ته بوتلو، يو وړوکی صندوخ، برش او پالش سور او هم يې تور ورته رانيول.
خاخان چې له هغه دوکانه ووتو بيا يې ناره کړه "پالش، پالش".
د پالش کار يې شروع هم پۀ دې کړو چې دۀ ته دا نارې ډېر خوند ورکاوۀ، پالش، بوټ پالش، يوسړي خپلې څپلۍ ورکړې "دا را پالش کړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ چې خپلې ور واخیستې، تر ډېره پهٔ سوچ کې ورته ورک وو.
هغه پرې غږ کړو "هله ماشومه، زما کار دی، ټوله ورځ خو بهٔ پردې ځای نهٔ یم ناست".
دهٔ د پالش ډبې خلاص کړو ، پالش ورکول یې شروع کړو.هغهٔ پرې غږ کړو "هلکه یوار خو یې پهٔ اوبو صفا کړه".
خاخان چې د هغهٔ سړي پهٔ خوا ور وکتل "ټولې پرېولم ؟".
هغهٔ چې د دهٔ ور کړې چپل پهٔ پښه کړو، ور ولاړ شو "نهٔ نهٔ. ستا اوله ورځ ده که څنګه؟".
خاخان چې پهٔ لاس کې یې د هغهٔ سړي څپلې وه "هو".
هغهٔ زړهٔ سواند سړي څپلې پهٔ خپله ورسره پالش کړې.
بس کار یې له هم دې ځایه زده شوو ،ورځ یې تر ماښامه پهٔ ښار کې تېره کړه، ماښام چې کورته ورغلی ، شپېته روپۍ مزدووري یې کړې وه.
دا ډول سهار تلو ، ماښام راتلو ، روپۍ یې راوړلې، کله لږ کله ډېرې ، یوه ورځ چې پهٔ ښار کې روان وو ، نارې یې وهلې "پالش،بوټ پالش".
یو سړي ور ناره کړه، دی ورغلی ،هغهٔ خپل بوټونه ور ووکښو "دا پالش کړه، ښهٔ پالش ور کړه، هسې یې پهٔ رنګ مهٔ رنګه وه".
چې پهٔ دوکان کې یې پمبهٔ او جوړې بسترې خرڅولې.
دوه مزدوران یې د دوکان تر مخ، پر پاخه سړک ناست وو، پهٔ بستره کې یې پمبهٔ اچولې وه، پهٔ لرګو یې پکښې ټکوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوکاندار له دهٔ پوښتنه وکړه "ماشومه !داسې کور بهٔ نهٔ وي در معلوم چې سپین سرې لري ، زموږ کار ډېر دی، بسترې بهٔ پهٔ مزدورې ور کوو ، پهٔ کور کې بهٔ یې جوړوي".

خاخان "هو یوه را معلومه ده، خو زهٔ بهٔ حال وکړم".

بوټونه پالش شو ، خپلې پنځه روپۍ یې را واخیستې ، روان شو ، د دوکاندار بیا لهٔ شا ږغ شو "ماشومه !که یې چیرې ماشین نهٔ درلودی ، مشین بهٔ هم موږ ور کړو".

ماښام چې کورته راغلی، مور ته یې د دوکاندار کیسه وکړه ،مور یې ډېره خوشاله شوه.

له ډېرې خوشالۍ یې سر،سرتور کړی "شکر دی خدایه ،زما خو دا خیال وو چې بې مېړۀ او بې خپلو د ژوند شپې او ورځې نهٔ تېرېږي.

زویه دا خو ډېر ښهٔ کار دی.

،زهٔ بې کاره پهٔ کور کې ناسته یم، دا کار ځینې راوړه، ښهٔ دی، یو بهٔ ما و د زرینې وخت پر تېر وي ، بل بهٔ مزدوري را کوي".

خاخان سهار دوکاندار ته ورغلی، یو مشین څلور ،پنځه بسترې یې ځینې راوړلې ، تول پر روزګار شول.

ورځ تر هغه بله تول پهٔ ښهٔ رنګ کېدو ، هم یې روپۍ پیدا کولې، دا ډول خاخان خپل پالش کاوۀ، مور ته یې بسترې راوړلې ، روپۍ چې بهٔ د دوی تر ضرورت زیاتېدې ،هغه یې شاه جي ته ور کولې.

یو ورځ خاخان د پالش صندوخ پهٔ کونج کې کښېښوی "مورې ! زهٔ د پالش کار پرېږدم ،پهٔ هوټل کې کار شروع کوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختيالى چې سترګې يې د پالش په صندوخ کې وې "زويه ! د هوټل کار به ګران وي، نه به يې شې کولای".

خاخان بې کمبلې پر فرش وغځېدو،

"مورې ! ځان به پرې وګورم، که چيرې ګران وو، پرې به يې ږدم، د پالش کار خو بيا هم شته".

بختيالى چې کمبله هواروله

"زويه ! له شاه جي سره به مشوره وکړو".

خاخان چې را پورته شو، د کمبلې په لور روان وو" سمه ده مورې ! سبا به زه شاه جي ته ورشم".

بختيالى چې د هوارې کمبلې وخنګ ته کښېنسته "نه نه زويه، زه به په خپله ورځم".

بختيالى سهار وختي د شاه جي کور ته ورغله چې خاخان داسې وايي "ما په يو هوټل کې کار موندلى دى، زه په هوټل کې کار کوم

ستاڅنګه خوښه ده؟".

شاه جي چې يوه وړوکې کتابچه يې په لاس کې وه "کار دې کوي، بې کاره دې نه کښېني، ګټه دې نه راوړي، خو کار دې نه پرېږدي".

له دې ورځې خاخان په هوټل کې کار شروع کړو، د هوټل کار ک
څه هم ګران وو بيا يې غرمه او ماښام ښې غوښې هم ورکولې
په اوله ورځ چې د هوټل مالک لمانځه ته لاړ، دى پر چوله ولا
وو چې چائينکه به پخه شوه، تويده، ده به له وارخطايي د خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر، سپنکی خولی له سره را واخیسته، چائینکه بهٔ یې پهٔ ونیوله، له چولې بهٔ یې را ویسته.

ډېره موده یې پهٔ هوټل کې کار وکړو ، د هوټل مالک ډېر ځینې خوشاله وو.

یوه ورځ خاخان نهٔ راغلی، له هغې ورځې ورک هم شو، د هوټل مالک بهٔ تل دا فکر کاوؤچې "داڅه شو؟ حساب یې هم پاته دی، نهٔ یې دی وړی".

(c) ketabton.com: The Digital Library

7

کله چې د بختیالی دویم زوی محیب الله د اووهٔ کلونو شو، شاه جي پهٔ سکول کې داخل کړی.
یو څهٔ وخت یې تر لاس نیولی، سکول ته یې بېولو، اوس نو هغه وخت نهٔ وو چې محیب یې تر لاس نیولی، سکول ته یې بیولو.
یوه ورځ خاخان له وروره سره پهٔ دې وختي ووتو، چې پهٔ سکول کې یې څو کاله وشو، یو څهٔ زده کوي هم ، که هسې ورځې وخت تېروي.
له استاده بهٔ یې پوښتنه وکړې بیابهٔ خپل هوټل ته لاړ شې
له مور سره پهٔ کور کې زرینه او تر ټولو وړوکی ورور چې اوس د پنځو کلونو وو، حبیب الله پاته شو.
د بسترو دوکاندار خپل موټر راوستو، د دوی له کوره یې جوړې بسترې وړلې ، د موټر دتلو پهٔ وخت کې، حبیب له شاپهٔ موټر ټال شو.
موټر چې د دوی له کوټې بله کوڅه ته ګرځېدو، حبیب له موټره ټوپ کړو، سر یې پر پاخهٔ سړک ولګېدو چې ښځې یې اندازه وینې یې له مات تندي څخه تلې چې اکثره خلګو ویل "یو رګ یې پرې شوی دی". .
د کوڅې پهٔ سر کې، د دوی همسایه هندو دوکاندار، پهٔ بل موټر کې واچاوۀ، هسپتال ته یې یو وړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل زوی یې بختیالی ته ولېږلو چې هسپتال ته دې راشي.
هغهٔ د موټر والا دوکاندار چې (د دوی له کوره یې بسترې اخستي وې) څه تللی وو، له شا یو سکوټر والا ورغلو"پهٔ موټر دې له شا یو ماشوم ټال وو، ولېږدو".
هغهٔ هم خپل موټر بېرته را غبرګ کړو، هسپتال ته ورغلی چې دی ورسېدو، رام داس خپله وینه پهٔ لېبارټري کې بدله کړې وه، پهٔ بدل کې یې د ماشوم له وینې سره سمه وینه راوړې وه.
پهٔ دې وخت کې ترسیم مسیح هم راغلی چې هم د دوی همسایه وو، هم یې پهٔ دې هسپتال کې د صفای ډیوټي کوله.
چې هغه وینه پرختمېدو شوه، ډاکټر نارې کړې " یو ګوډی وینه نوره هم پکار ده".
ترسیم چې د ډاکټر له را وتو سره سم ولاړ شو "رام داسه! د دې ګروپ د وینې یو سړی وماته معلوم دی ، زهٔ یې راولم".
رام داس ناست وو ، د ولاړېدو هڅه یې کوله "ترسیمه! ستا وینه بهٔ بدله کړو، دی نهٔ وي هغهٔ سړی رانهٔ شي".
ترسیم روان وو، مخ یې پر شارا واړاوو "دستي یې راولم".
رام داس: "درسره را بهٔ نهٔ شي، یا بهٔ پرځای نه وي".
ترسیم: "نهٔ نهٔ څنګه بهٔ نهٔ راځي".
یو ګړی وروسته ترسیم خپل ورور جېدي راوست، له هغهٔ یې وینه وکښه. چې وماشوم ته دویم ګوډی وینه ور جاري کړل شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه جي،بختیالی اوخاخان هم راورسېدو چې کله بهٔ یې وړوکي زوی زګېروی شروع کړو، دا بهٔ یې اختیاره ور ولاړه شوه "جار،قربان مور د جار شه،مور دې صدقه شه. چې د خدای دربانديلوربړې، مور څهٔ کولای شي. جار خدای پاک دې دا خوږ درخخه واخلي ،جار خوږ دې پر کانو او بوټو شه ،خپلې لاړې دې دوا شه".

له هره آه سره یې دا ویل ، ورته ولاړه بهٔ وه.

د ماشوم دوې شپې، دوې ورځې پهٔ هسپتال کې وشوې.

د کوځې نر او ښځې راتلو سُني، نهٔ شیعه، نهٔ عیسای او نهٔ هندو پاته شو.

ټول بهٔ پهٔ ورځ کې یوار راتلو،پهٔ هغهٔ ساعت خاخان لا هم نهٔ وو.

د حبیب حالت ښه نهٔوو ، ګړی پهٔ ګړی یې رنګ تغیر خوړلو.

بختیالی ټوله شپهٔ پهٔ ناستې ورته تېره کړله.

سهار له لمانځهٔ وروسته چې بختیالی د زوی کتو له راغله چې ګوري یې، حبیب هیڅ حرکت نهٔ کوي.نارې یې کړې "هله ډاکټر صاحب!هله دا حبیب ولې نهٔ ښوري ؟".

نرسې پهٔ منډه ډاکټر راوستو ، ډاکټر له کتلو وروسته، نرسه ته پهٔ هغه ژبهٔ یو څه وویل، چې دانه پهٔ پوهېده.

ډاکټر روان شو ، نرسې یې : پزې اوخولې څخه پائپونه کښلو ، دا یې سر ته ولاړه وه، پر سر یې لاس ور ینبی وو ، له سترګو یې اوښکې څڅېدلې ،شا و خوا یې ونورو ناروغانو ته کتل او د زړهٔ له زوره یې ژړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حبیب وفات شو، د کوڅې ټول خلک ورغلو چې کله له هسپتاله کورته راغلو، خپل وړوکي زوی یې د کوڅې خلګو یو وړی، خاورو ته یې وسپارلی.
له هغه وروسته به بختیالی اوخاخان دې ته حیران وو چې داخلک خو نهٔ زموږ د ژبې دي، نهٔ د مذهب بیا ولې نهٔ ځان سپموي نهٔ مال ؟.
څو، څو واره هغهٔ دوکاندار، له څو کسانوسره (چې د دې زوی یې پهٔ موټر وژلی شوی وو) د دوی کور ته ورغلی "مابهٔ بخښې، له ماخطا وشوه، اوس تاسو پور راباندې پړدی، زهٔ بهٔ یې درکوم".
بختیالی تر دې خبره نهٔ شوه تېره چې "وروره ستا له ماسره څهٔ دښمني وه، داپېښه وه وشوه، مابخښلی یې، له ما خلاص یې، هم پهٔ دې دنیاهم پهٔ هغه". دوکاندار خاخان ته پهٔ دسمال کې غوټه روپۍ ورکړې.
بختیالی چې ولېدې "داڅهٔ دي؟".
دوکاندار "یو څو روپۍ".
"بختیالی ولوړل (قسم یې وخوړ) که زهٔ ستایوه روپۍ واخلم".
دوکاندار چې را ووتو ، شاه جي ته یې روپۍ ورکړې "داپهٔ یو ډول پهٔ واخله. داڅهٔ ډول ښځه ده، ماپهٔ خدای که داسې غیرتمنه ښځه تر اوسه لیدلې ده".
روپۍ یې د شاه جي پهٔ لاس ورکړې، دوی روان شو. د فاتحې یو څو ورځې وروسته ،غرمه وه، مور یې د دوکاندار له پاته بسترو. یوه نیالي پهٔ برامده کې هواره کړې وه، ګندله یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له شا د حبیب دغ شو "موري ! وه موري !".
دې تر شا وکتل ، چارپېره تور دېوالونه یې تر نظر ویستو، حبیب نهٔ وو.
له ځان سره یې پهٔ سوکه، افسوسناکه اواز کاکړۍ ویلې

پر دنیا نازک له کمه — لېونی و دېغه مه
مور یې خنګه هېره وي — سي جنازه بل زبان وري
شک بهٔ کاږم نهٔ راځي — د ډورې نشتـه دروازې
دا د ده د خپل خپلوي — اوس د هندوان قربیان دي
ستادزړهٔ پر دېوالو — د مرګ تاریخ لیکم ګرانو
چاته نهٔ دی وربنکاره — تاکې مه ستاله غمو زړهٔ
زما پهٔ غم نهٔ راګدېږي — خاندې خلک ګرانه ګایږي
ځله خوري مه سرې زړهٔ — ستا پر ډورۍ کانې پراتهٔ
ستا لمبې مه زړهٔ سوځي — صبر د راکې الهي
لمر د سوځې مځکه سره — پر تا د رب وکې سایه

مور یې پر خپل وروکي، وفات شوي زوی، جوړې کړې کاکړۍ ویلې.
محیب پهٔ دروازه کې ودرېدو، د مور پهٔ ژړغوني دغ کې یې کاکړۍ غاړي اورېدلې، چې پهٔ دروازه کې پهٔ درېدو سترې شو، دننه ورغلی.
مور چې دی ولیدو، ستن یې پهٔ نیالي کې جګه کړه، ولاړه شوه، اوبهٔ او ډوډۍ یې ورته راوړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

8

خاخان پرهولی سر رېمنځلی "مورې! انن مي یو کار پیدا کړی دی، که ستاخوښه وي"-

بختیالۍ چې سترګې یې د دهٔ پهٔ خوا ور واړولې "زویه څنګه کار؟"-

خاخان چې خپله سپینکۍ خولۍ پر سر کوله "مورې! د سنېماپهٔ مخ کې یو کبابي دی، دسیخانو کباب او شربت خرڅوي-

دی بهٔ ناست وي، زهٔ بهٔ چې فلم شروع وي، کباب او شربت دننه وروړم، پر خلکو بهٔ یې خرڅوم"-

بختیالۍ چې د دهٔ له لاسه رېمنځ رانیوله "زویه داسنېما یې بیاڅهٔ بلاده؟"-

خاخان پر مخ غوړ لاس تېراوو "مورې! تا تر اوسه د سنېما نوم نهٔ دی اورېدلې؟"-

بختیالۍ د ولاړېدو پهٔ وخت "نهٔ زویه نن یې دا دی ستاپهٔ خولهٔ کې اورم"-

خاخان واړه، واړه له ځان سره خندل "مورې سنېماداسې ځای دی چې پهٔ سونو خلګ ورته راځي، ناست وي، تنداره یې کوي، کله د ښځو رحسونه (رقصونه) کله جنګونه پکې کېږي"-

بختیالۍ چې پهٔ ګونجې تندي، تونده لهجه ورته وویل" نهٔ نهٔ زویه، داسې ځای ته بهٔ نهٔ ورځې چې جنګونه پکې کېږي، که

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې جنګونه په در کولای، له خپله کلي به په شپه نه راتلم ،ګوره ګوره چې ور نه شې"-
خاخان شوندان په غابنو کې نیولی وو چې وره خندا یې ښکاره نه شي "مورې په ماښه کوي، زه خپل شربت اوکباب پکې خرځوم، دوی دې خپل اتنونه او جنګونه سره کوي"-
بختیالۍ چې د ډمنځې غابنونه په یوه واره خلي پاکول "نه نه زویه د بل ګولۍ یا به لرګی دربانديي ولګېږي"-
خاخان کټ کټ وخندل "مورې دا حقیقت نه دی، دا د برق په زریعه پر دېوال عکسونه ښکاره کوي ، دا نور خلګ ورته ناست وي، ننداره یې کوي، تا تر اوسه اورېدلي دي چې د جنګ خلګ ننداره کوي یا شربت وکباب پکې خرڅوي، په جنګ کې خو خلګ ګوابښ کوي"-
بختیالۍ چې د حېرانتیا په حالت کې، د ډمنځې پر غابنو خپله ګوته تېروله "زه هم حېرانه شوم چې دا اوس څنګه خلګ دي چې د جنګ ننداره کوي،زما لېونی بیا د ګوابښ پر ځای شربت و کباب پکې خرڅوي-
سمه ده زویه، د شاه جي هم دغه صلاح ده، چې د ده کوم کار خوښ وو، هغه دې کوي"-
دا خو هسي عذر وو، حقیقت خو دا وو، چې و ده ته د عکسونو جوړولو کار ډېر خوند ور کاوو-

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلی له هغهٔ مصور سره یې کار شروع کړو، چا چې بهٔ د نوي راغلي فلم د مشهور تیاد پاره، غټ غټ عکسونه جوړول او پهٔ چوکونو به یې ځړول-

له هغهٔ سره یې ډېر پهٔ مینه او خلوص دا کار کاوؤ- بېخي ډېره موده یې د استاد جوړ کړي عکسونه رنګول او وړل پهٔ چوکونو بهٔ یې ځړول-

استاد یې پهٔ بدل کې یو د غرمي ډوډی، هر ماښیګر د جېب خرڅه ورکوله-

د هغه روپۍ خرڅولې نهٔ، جمع کولې یې، کاغذونه او قلمان یې پهٔ اخیستل-

ماښام چې بهٔ کور ته ورغلی، دی وو او عکسونه جوړول بهٔ وو- د مور بهٔ یې هر سهار دعوه وه "تولهٔ شپهٔ پر بتانو تېره کړې، اوس خونهٔ د دین شوې، نهٔ د دنیا، نهٔ لمونځ کوې، نهٔ اودس، نهٔ دې پهٔ دې دومره وخت کې دوې روپۍ کور ته راوړې-

دا ډول پهٔ دعوه او شنه زړهٔ درست کال تېر شو، نهٔ یې د مور خولهٔ سره ورتله، نهٔ دهٔ دا کار پرېښوی-

یو ورځ یې مور مخه وکړه، شاه جي ته ورغله، تولهٔ کیسه یې ورته وکړه-

شاه جي پهٔ سپینکوټي دسمال سترګې پاکولې، مخ یې ور واړاوو

"بختیالی! اوله ورځ مي درته وویل، هلک وخپل مخ ته پرېږده، کار مهٔ پهٔ لره، ستاخهٔ خیال دی، خاخان بهٔ تاوانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درته راوړي، نهٔ يې راوړي، بې غمه شه ،خانان زهٔ دې ربنهٔ پېژنم".

بختيالي چې شاه جي دسمال نغښتى، دې يې ولاس ته کتل" اوس خو درست کال وشو، نهٔ يې يوه روپۍ کورته راوړه او نهٔ يې غوړ له ګوته ورووړې ده، د الله اکبر د پاره"-

شاه جي چې خپل نغښتى دسمال جېب ته کاوؤ" بختيالۍ دا لمونځ چې نهٔ کوي، پهٔ دې ملامت دی، دابهٔ ورته ووايم لمونځ بهٔ کوي، پر کار نهٔ شم ورته وئيلای، کار چې ددهٔ خوښه ده هغه کار دې کوي، چې روپۍ پکې تاوانه وي ،که هغه کوي چې روپۍ پکې ګټې"-

له کوره سم سره را ووتو ،چې راغلو خاخان ويده وو، مور له خوبهٔ را پورته کړو-

اتهٔ بجې کېدونکې وې ، چې دا ورځ د جولای د مياشتې دوويستمه وه-

چې دهٔ مخ ومينځلی، مور يې چای راوړلې، شاه جي او خاخان چای څښلې، شاه جي خاخان ته خبره ورياده کړه "خاخانه دا مور در څخه ګيله منه ده،ته ولي لمونځ نهٔ کوې ، تر غرمې ويده يې ؟"-

خاخان چې سر کښته ځړولی وو، را پورته يې کړو ،د شاه جي پهٔ لور يې ور کتل" له دې واره مې تهٔ او مورکۍ وبخښې بل وار بهٔ داسې نهٔ کوم"-

شاه جي ولاړ شو "زهٔ ځم، خو ته بهٔ قول راسره کوې"-

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاخان چې شاه جي ولاړ وو، پهٔ ناستې يې د شاه جي ومخ ته کتل"هو قول دی"-

پهٔ دې ورځ چې ورغلی، استاد ته يې وويل "د دې اوس راغلي قلم تول عکسونه زهٔ جوړوم، ته هسې راته ګوره"-

جامې يې بدلې کړې او رنګونه يې راواخيستو، د عکسونو پهٔ جوړولو يې شروع وکړه، استاد ناست وو، ورته کتل يې چې کوم ځای بهٔ يې ناخوښه شو، دهٔ ته بهٔ يې اشاره وکړه، يا بهٔ يې پهٔ خپله قلم ورواخيستو-

دا ډول عکسونه تول مکمل شوو، چې کله وارد ليکلو شو، نو استاد قلم پهٔ لاس ور کړو-

دهٔ ډېر پهٔ معصومانه انداز قلم او رنګ پهٔ لاس کې راواخيستو-

خاخان "استاد محترم! زهٔ پهٔ خدای که خپل نوم ښهٔ وئيلای شم"-

استادچې پر چوکۍ ناست وو، د دهٔ پر مخ يې د رنګونو تکي ليدو.

دهٔ پهٔ رنګېدلو لاسونو کې رنګ او قلم نيولي ،واړه واړه يې خندل.

خاخان"استاد محترم! تهٔ يې پر کاغذ وليکه ،زهٔ يې هغه ډول درته ليکم "استاد يو ګړۍ پهٔ سوچ کې ناست وو، پهٔ دواړو لاسونو کې يې کاغذ ور غړا وو بيا يې هغه کاغذ سره خور کړو ،يو ځهٔ يې پر وليکل. و دهٔ ته يې ور کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ د استاد محترم ليکلي دومره ښاهسته وليکل، چې او ستاد محترم يې پهٔ چوکۍ کې ګوته پهٔ غاښ ورته ناست وو، چې کله کار خلاص شو.

استاد پوښتنه ځيني وکړه "تهٔ چې پهٔ الف،بې نهٔ پوهېږې بيادې داليکل څهٔ ډول زده کړو؟".

خاخان چې د رنګ د ډبي سر بنداوهٔ" استاد محترم! دا زما له ډېره وخته شوق وو، هر ځای چې بهٔ ما ښاهسته ليکلي وليدو، تر هغه بهٔ ما ليکل، نهٔ مې پرېښودل چې هغه لفظونه بهٔ مې هغه ډول ليکلي نهٔ وو.

دا ليکل خو مې له ډېره وخته زده وو، د عکسونو شوق هغه ورځ را پورته شوچې پر چوکونو مې غټ غټ لګېدلي عکسونه وليدل.

بېخي ډېر وګرځېدم هغهٔ سړی نهٔ رامعلوميدو چې جوړوي يې څوک ؟.

يو ورځ خو لا دا سودا هم را ولوېده چې دا د چوک يو عکس پور ته کړه، کور ته يې يوسه، پردې بهٔ يې زده کړې چې پهٔ کومه ورځ مې ستا دوکان وليد، زړهٔ مې دومره ښهٔ شو ،لکه د دنيا ښې او ښادۍ چې ټولي پر ما راغلې وي".

له هغې ورځي استاد مطمئينه شو چې خاخان بهٔ پر دوکان ناست وو، دی بهٔ بېغمه ګرځېدو بل يې ډېروکې تنخوا هم ور ولګوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځي ډېر وخت یې له استاده سره کار وکړی ، اخیر هغه ورځ هم راغله چې خاخان له استاد سره خفه شو ، سبب یې دا وو ، دی څو ورځي دوکان ته نۀ لاړو او له استاده یې اجازه هم نه وه اخیستې،نو استاد چې بۀ دوکان ته راغلی دوکان بۀ بند وو او کارونه بۀ ټول نیمګړي پراته وو ، ګراکانو بۀ پۀ قطار کې پۀ یوه خوله ووېل چې کار کول مو پۀ وس نه دي پوره بیا دوکان بند کړی ،ځۀ ته مو خلاص کړی.

څو ورځي پس چې خانان راغلی، د دۀ او استاد خبره تر له واوښته ، خانان چې له دوکانه روان شو ، د خپل استادپۀ ضد یې خپل رنګونه او قلمونه واخیستل پۀ شابۀ یې ګرځول، د دوکانونو بورډونه یې لیکل یابۀ د بسونو او لاریو پۀ اډو کې ګرځېدو ، پر بسونو او لاریو بۀ یې لیکل کول.

پۀ هغه ورځ یې له دې کاره هم نفرت وشو، پۀ کومه ورځ چې یو ډرائیور یو ځۀ لیکلي ورکړو ، دۀ د لارۍ پر شا ښاهسته ولیکل

.

دی لا ده لارۍ شاته ولاړ وو چې یو ځوان راغلو ، چې د دۀ لیکلي یې ولیدو ، پۀ کټ کټ یې وخندل.

خاخان رنګونه او قلمونه پۀ لوته کې اچول، پوښتنه یې ځینې وکړه "ولي دې وخندل؟".

سړي چې دواړه لاس پر یوه او بل تشي نیولي وو "ولي تا چې لیکل خندا نۀ درتله؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاخان د اخبار پۀ کاغذ له رنګه لاس پاکول "نۀ! زۀ خو هسې
هغه لیکم چې څوک یې پر کاغذ را ولیکي".
سړي د خندا اوښکې له سترګو پاکولې "دخدای بنده! دا
واوره، تا څۀ لیکي دي؟
زارۍ مې ډیري ورته وکړې ، پلار یې راضي شو مور یې کونه
ښوروینه .
او دغه رنګه ما ستا نوري لیکني هم لیدلې دي چې تا ډېري نا
تراشي په کي کړي دي ،
ویشتلی مایې روغ بۀ نشې، که طبیبان د مور مېړونه کړې
میئنه"
پر یو ویګن مي ولیدل چي تا لیکلي وو ، کېنچ رازق ماما ، او
داسي نور هم ، هلکه چي په پوهېږې نو بیا یې ولي لیکې ؟
هغه ځوان ځیني رخصت شو ،او دی ډېر خفه شو ، له ځانه سره
یې کست وکړو تر څو چي لیکل زده نه کړم ،په والله که یو لفظ
هم ولیکم ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

9

دینک ته تبوله شپهٔ خوب نهٔ ورتلو، دایې غوښت چې ور شي، دوی ته د ملکداد د ناکرارۍ خبر ور ورسوي، دخوب د تښتېدو سبب یې هم دا وو چې یوه شپهٔ ورته درسته کال شوه، ټوله شپهٔ یوې او بلې خواته اوښت او را اوښت.

سهار له چای څښلو سره سم ، دینک له ښځې او زامنو سره دلورد کور په بهانه د خدای پهٔ اماني وکړه، روان شو.

څرک ته چې ورسېدو، یوه لارۍ راغله ور وختو ، له لارۍ څخه ماځیگر بس ته وختو. ټوله شپهٔ یې لاره ووهله، سهار نژدې وو چې بس واوښت ډېر پکې مړهٔ او ډېر ټپیان شوو.

دینک او څهٔ نور خلک یې د بې هوښۍ پهٔ حالت کې هسپتال ته یوړل ، ډېرې شپې یې پهٔ هسپتال کې وشوې.

یو سهار ترسیم مسیح صفایي کوله، پهٔ نري بانس پوري یې تړلی گدړ، د شپږو کټونو پهٔ وارډ کې پر فرش وهلو، له هغهٔ سرې سره بوخت وو چې د تللو د ناروغانو د کټونو سپین څادرونه یې بدلول او هم یې د دینک خبرې اورېدې ، یوهٔ بل سرې ته یې ویل.

که څهٔ هم ترسیم سم پهٔ پښتو نهٔ پوهېدو خو نمونه یې د دوی د گاونډیانو اخیستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترسیم چې د دوی کټ ته ورنږدې شو چې ترلې خولۀ یې خلاصه کړه، له هغۀ سړي یې پوښتنه وکړه "داچاچا څۀوایي؟".

نااشناسړی چې له ناروغه سپین ږیري دینک سره پر کټ ناست وو، یوه پښه یې لاندې ځړېده، هم یې ښوروله ،دی وایي "دلته زماخپلوان دي ،زۀ پۀ هغو پسې را رهي و م، پۀ لارې داپېښه را وشوه".

ترسیم چې د سپین ږیري مخته کتل

"اوس یې کور ور معلوم دی؟".

نااشناسړي چې هغه بله پښه هم له کټه کوزوله "نۀ دی وایي کور یې نۀ دی رامعلوم، را وستي هم ما دي".

ترسیم چې د نااشناسړي له کټه لرې شوې خپلې ور نږدې کوله

"بیا یې څنګه کور نۀ دی ور معلوم؟".

نااشناسړي چې خپله خپلې پۀ پښه کوله

"دی وایي رامې وستو، یو سړي ته مې حواله کړو، زۀ لاړم".

ترسیم چې وار بۀ نه وو ،مخ بۀ یې د دروازې پۀ لور واړوو، بېرته بۀ یې مخ دۀاو سپین ږیري ته ور واړوه

"څومره وخت بۀ یې کېږي؟".

نااشناسړي چې هم ترسیم ته کتل "دی وایي بېخي ډېر کلونه یې کېږي، هغه وخت خو یې هلکان بېخي ماشومان وو، اوس بۀ پۀ ږیره وي".

ترسیم چې سترګې پټې او رنې کړې، له جیبۀ یې یوه دانه سګرېټ را وکښو، بل یې کړو له یوه کشه وروسته

"هغه سړی در معلوم دی، وچاته چې تاحواله کړو؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

نااشناسړي چې سترګې یې د دهٔ د لاس پهٔ سګرېټ کې وې"هو
دی وایي شاه جي نومېدهٔ پر پلاني چوک یې دوکان وو".
ترسیم د دروازې پهٔ لوري کتل "دبختیالی زامن خاخان او
محیب".
نااشناسړي چې سترګې یې د ترسیم پهٔ خړو بوټونو کې وې دی
وایي
"هو".
دینک چې ترسیم ته مخ ور واړاوو"هو ! تر خولهٔ دي وګرځم
دغه دي، تهٔ یې پېژنې؟".
ترسیم چې ناکراره غوندي وو ،نااشناسړي داسي
محسوسوله، لکه له یو چا چې وېرېږي ـ مخ یې د دروازې له
لوري سړي ته واړاوو
"هو ! زهٔ یې پېژنم ، کور یې زموږ پهٔ کوڅه کې دی".
دینک چې د مسخرو پهٔ ډول واړه واړه خندل "کاکا بهٔ دې تر
ډېره جار شي" له ځان سره یې بنهٔ پهٔ زوره وهم خندل "ډېره خو
نهٔ لرې، کاکا بهٔ دې تر برېتو جار شي، که دې را خبر کړو".
نااشناسړي ته د دینک مسخرې خوند ور نهٔ کړو، پهٔ زړهٔ کې
یې د ترسیم مسیح پر بوټونو او خیرنو جامو او تړلي سر
افسوس کاوهٔ ، دی وایي "که دې را خبر کړو ډېر بهٔ ښهٔ وي، زهٔ
بهٔ دعا درته کوم".
ترسیم لاړو ، د بختیالی دروازه یې وټکوله ، هلکان یو هم
کور نهٔ وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیالۍ او زرینه هسپتال ته ورغلې ، له حال احواله پس چې بختیالۍ د ډاکټر دروازې ته ورغله، په دروازه کې د ناروغانو گڼه گونه وه، دې په دروازه کې ولاړ سړي ته وویل "له ډاکټرصاحبۀ یوه پوښتنه کوم".

د دروازې سړی :"مورې ! ته به انتظار باسې، تر هغه چې دا ولاړ خلک ور شي بیابۀ ته ورځې". تولو ولاړو خلکو وویل "یوار مورکۍ پرېږده چې ورشي، مورۀ بیا ور شو".

بختیالۍ : "ورونو کور مو ودان".

ډاکټر: "ها څه دربانذي شوي؟".

بختیالۍ": ډاکټرصاحب ! هغه زموږ سړی چې په بس کې خوږ سوی وو، اوس شکر دی ډېر ښۀ دی، که ستااجازه وي ، موږ بۀ یې کورته بوزو، کور نږدې دی، که چېري پۀ تکلیف شو درته رابۀ یې ولو".

ډاکټرچې یو بل چاته نسخه لیکله، قلم یې ودراوو، بختیالۍ ته یې وکتل "بس هغه دوا ورکوی ،د نور څه ضرورت نشته".

بختیالۍ چې په راوتو وه "سمه ده دا دوا بۀ ورته واخلو" دینک یې کورته راوستو.

غرمه محیب راغلی چې کاکایې پۀ سترگو شو، سودا یې شوه، له موره یې پوښته وکړه "مورې! دا خوک دی او ولې دلته راغلی دی ؟".

بختیالۍ : "زویه ! دا هغه دینک کاکا دی موږ چې یې ښه خنگه راوستو" محیب له کاکاسره ډېر پۀ مېنه روغبړ، حال احوال وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماښام چې خاخان راغلی د کاکا سر او لاس که څه پټی وو، هم یې وپېژندلی. له روغبړه پس یې د دهٔ مخ ته کتل ځیني ویې پوښتل.

"خیر کاکا داڅهٔ درشوي دي؟".

دینک چې دخپل یوه یوه زخم وپټی ته کتل "زویه! دا خو داسې پهٔ لاره بس وواوښت".

خاخان چې د کاکا تر ځنګانهٔ بالښت لاندي کاوهٔ" ښه نور کور و کلی ټول ښهٔ دي، څنګه دی زما کاکا؟".

دینک چې هغه بله روغه پښه غزوله "زویه! ګزاره کوي، پخوانو ښهٔ ویلي دي "د ظلم پای تمام دی" د هغه غریب خو دریم زوی وفات شو، نړور یې وهغه چرسک ته کښېنوله، اوس یې پهٔ کور کې تل جنګونه وي.

هغه ورځ ورسره کښېنستم، د هر شین زړی او ګورم جن وو. داسې پهٔ ګېڼهٔ ګېڼهٔ کې یې تاسو یاد کړاست، سړیه دلته مې پهٔ کور کې دا شین زړهٔ دی، هلته مې له هغو تللو وېره شي. داسي نهٔ وي یو ورځ راشي یو پکې را وغزوي .تمامه شپهٔ پهٔ ولاړې تېره کړم".

ما ور غبرګه کړه چې " تااول ولي سوچ نهٔ کاوهٔ". دهٔ پهٔ ژړغوني رږغ وویل "ما دي خدای له زویه خلاص کړي، ما دانهٔ دي ورته ویلي چې تهٔ دا سړی مړ که دا مې خود ورته ویلي وو چې تنګوه یې .ګوندي بار شي دامځکه راسره بدله یا رابانديِ خرڅه کړي.

دهٔ ظالم دا وو چې مړ یې کړ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مایې خبره پرې کړه " ته خو له هغه نه وشرمېدې، پر هغه ظلم برسېره دې بل ور باندې کاوه، ښځه دې هم وهغه قاتل ته کښېنوله".

دهٔ ویل: "سړیه له ماخو یې ورخونه یوړو، ما دا هڅه ځکه وکړه چې دا ښځه ودې چرسک ته کښېنوم، ګوندې دا دښمنی پوره ختمه شي، هغه د خدای داسې نهٔ وه خوښه".

خاخان چې وکاکا ته پر غوړېدلي دسترخوان دشیدو وره ډوډۍ کښېښووه.

"ښهٔ کاکا تهٔ چې له دې ځایه ورغلې، دی دې ولیدو. څهٔ یې ویل؟".

دینک چې لاس یې پهٔ کاسه کې وو "زهٔ چې کور ته ورسېدم، پهٔ کور کې خبر شوم چې بختیالۍ او زامن د شپې تښتېدلي دي. ده ته ورغلم له روغېړه پس، یې ولمر ته پر ناست کالي بالښت ته ښنګ وهلي وو، سترګې یې کښته اچولې وې".

دینک ما ورته وویل.

"هلکه ملکداده! تا دا ښځه او ماشومان څهٔ کول چې تنګول دي چې زهٔ راغلی وای، پهٔ سوکه بهٔ مې در رضا کړې وه".

ملکداد چې سر راپورته کړو، سترګې یې مړې را واړولې "سړیه ښځه نهٔ ده بلاده بلا، زهٔ خو یې تېر یستم، دوې ورځې مهلت یې راڅخه واخیستو"..........................

دینک زما سترګې د دهٔ پهٔ سپېره مخ کې وې "ته دا ارام ولې ناست یې، خو یو خوا ته بهٔ پسې تلې؟".

ملکداد چې واړه وخندل "چیرې بهٔ لاړه شي، د یوچا کلا ته بهٔ ورغلې وي. حال بهٔ یې راشي هر چا ته چې ورشي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا څۀ خیال دی هغه بۀ زما له خبرې واورې"زۀ خاموشه وم.
خاخان چې جوړه ګوله غاب ته وړله "بیا خو ډېر ښۀ دی چې پر تابې شک نۀ دی راغلی".
دینک چې د اوبو ګلاس یې پۀ لاس کې وو "نۀ مېنا(مرا) مونږ خو هم داسې چل ورسره وکړو چې ملکداد څه د ملکداد پلار والله که پۀ پوهـ شي.
هسې دا روپۍ داسې شی دي چې پر خره یې بار کړې، خلګ خیرالله خان ورته وایي ،ګني دا د ملکداد غوندي خلګو بۀ پۀ ماپسې کاغذونه ټولول".
دسترخوان ټول شوی وو، شنې چای راغلې څۀ، بلکې پرخلاصېدو وې.
خاخان چې د شینو چای تشه پیاله ښووه "کاکا بس ناوخته دی، زیاته وید ېږو ،که ډېر پۀ تکلیف نۀ یې، ستاپۀ ښاهسته ږغ کې یو څو د پردېسی غاړې راته وکړه، والله که مې له ډېره وخته غاړې اورېدلې وې".
بختیالی چې پر لمانځۀ ولاړه وه، سلام یې پۀ وګرځاوو، ور ږغ یې کړو
"خاخانه! شرم وکړه کاکا ناروغه دی تۀ غاړې پۀ کوې".
دینک چې سر پر جګ بالښت سماوۀ، پۀ برامده کې یې کتل، د دوو خونو څنګ پر څنګ، پۀ خړ رنګ رنګېدلې دروازې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر یو او بل ځنګ بې یوه یوه کړکی پهٔ هغه خړ رنګ رنګېدلې هم لیدې.

چې وده ته مخامخ، یوه د پخلنځي وړه دروازه هم پهٔ هغه رنګ ښکارېده "نهٔ نهٔ بختیالی ! هلکان نهٔ دي ملامت، پردېسی سوځلي دي، یو څوغاړې بهٔ ورته وکړم.

خاخانه زویه غوږ شه.

پــردېسی څومره ازاد کړې
ما زړل چې بهٔ چـا یـاد کې
پــردېسي د غــروســرونــه
پرغروچا کړي خــوبــونــه
پــردېسي د اُورلــه زاتــه
سرت مه نیم نه سوی راپاتــه
پردېسي ده تـــــور دودونه
اورهندوان سوځي لیانجونه

دینک له بالښته سر بې اختیاره را پورته کړو

"وی بختیالی ! اوس مې رایات شو زهٔ چې راتلم، ښځې دلورد پاره نخښنه(تحفه) راکړه، یو څو د دې د لاس بنګړي بې راکړو، ویل بې "ما بهٔ پر یاتوي" یوه ګوتې، یو څهٔ شیان بې ژوندي پاته کړی بې.

نور هم پکې ینبي وو، خود بهٔ پهٔ هغه بس کې پاته شوي وي.

خاخان چې یوه پینبه پر بله اړولې وه، بالښت ته پروت وو، را پورته شو "کاکا ! نخښنه دي پهٔ اور پسې شي چې تهٔ خدای ژوندی پاته کړی بې.

کاکا انهٔ دي ده خوښه ،شپهٔ ډېره تېره ده، چې ویده شوو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار لا دوی چای څښلې، شاه جي راغلی، له حال احواله پس یې خاخان ته مخ ور واړاوو "د شپې ناوخته کورته راغلم، جبینې راته وویل: د اسې پښه شوې وه".

خاخان چې د کاکا د سر او لاس پټی ته کتل "هو شاه صاحب" ټوله کیسه یې ورته وکړه.

دا ډول د کوڅې خلګ وو، شناخته یو یو راتلو، د خاخان ټوله ورځ پر کور تېره شوه.

له دې ورځې پس خاخان او ورور هر سهار په خپل خپل کار پسې تلو، تر هغې ورځې چې کاکا روغ رمټ شوو.

ټولې پټۍ یې خلاصې کړې، په دې ماخوستن یې، وخپلو جوړو زخمونو ته کتل، خاخان او بختیالی ته یې وویل" که ستاسو خوښه وي، زهٔ به سبا که خیر ووکور ته لاړ شم، د دوو شپو په نیت له کوره راووتم، درسته مهاشت مې وشوه، د هغو به په ما کښې چپ وي".

خاخان چې هم د کاکا د جوړو زخمونو و ټپو ته کتل چې سپین ښکارېدو "هو خود کاکا کښې ځهٔ په ولاړې بهٔ ګرځي، مځکه بهٔ د ناستې ځای نهٔ ور کوي".

شپهٔ تېره شوه ،سهار خاخان کاکا د بس اډې ته، پهٔ پښو سوکه،سوکه روان کړو، تر هغه کاکا پهٔ ښار کې یوې او بلې خوا ته سره کتل، چې اډې ته ورسېدو.

پهٔ اډه کې یې کاکا ته د کور د پاره څهٔ وچه مېوه او څهٔ نور شیان ور واخیستو، له کاکا سره یې خدای پهٔ اماني وکړو، پهٔ بس کې یې سپور کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا چې کور ته ورغلی کلیوال پهٔ خبر شو، یو یو به
پوښتنې ته راتلو، چې ملکداد هم پکښې راغلی.
له روغبړه ، حال احواله وروسته.
ملکداد چې د دینک پهٔ کور کې بې بالښت ته ځنګ وهلی وو.
پهٔ خونه کې بې شاه اوخوا کتل، چې پهٔ خونه کې بې پهٔ دېوال
کې تک وهلي مېخونه لیدو.
پر هغو مېخونو څلور داني غټې ، غټې غابونه پراته وو، بلې
خواته یو نغری چې ایرې بې ښې خواپاکې ختلې وې ، جار له
بوتو ډک وو.
د ډک جار له یوې او بلې خوا بې پر لوړه دوه صندوخان، یوه
هغه کراسته ،دوه بالښته چې دوی پر ناست وو.
خلاصه دروازه ته مخامخ، چې دباندي بې پرغولي یوه چرګه
هم لیده "دینکه ! څهٔ شوې دخدای بنده، خو ټول کور دې پهٔ
ځان حېران کړی وو".
دینک : "زهٔ چې له کوره ووتم، څرک ته ورغلم، یوه لارۍ
راغله، لاس مې ورکړو ،لارۍ ته ورو ختم.
د لارۍ ډرائیور ښهٔ پهٔ مېنه روغبړ را سره وکړو، د کلي د
سړي، سړي حال احوال بې وکړی.
زهٔ حېران وم چې دا څوک دی چې د کلي واړه او زاړه پهٔ نامه
پېژني.
اخیر مې پهٔ مره خولهٔ پوښتنه ځینې وکړه، څوانه تهٔ څوک بې او
کور دې چیرې دی؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی یو څهٔ وخت خاموشه وو بیا یې سرې غټې سترګې پهٔ قهر را واړولې ویې خندل.
"ستاسو پهٔ کلي کې دی".
دینک مایې پر استېرینګ نیولو لاسو ته کتل
" څنګه زمونږ پهٔ کلي کې ، زهٔ دې نهٔ پېژنم"؟.
ډرائیور د بیا هغه ډول سرې سترګې را واړولې
"دی نهٔ ، یو وخت وو".
دینک"ما د لارۍ د دروازې تر خلاص شیشه نسوار تو کړو، خولهٔ مې پهٔ خپل څادر پاکوله "هلکه د رمضان زوی خو نهٔ یې؟".
د دهٔ سترګې پهٔ ما کې وې، څرک ته یې نهٔ کتل.
ډرائیور"هو دینک کاکا".
دینک ما چې د هغه بل ملګري له لاسه خوږه رانیوه"هلکه خو ځوان شوی یې، هغه مور او نور ورونه دې څنګه دي؟
هغه دوه بهٔ هم ځوانان وي".
ډرائیورچې سګرېټ بل کړی، تیلۍ یې وغورځوله"هو کاکا هغه بل هم ځوان دی"
بیا زهٔ پهٔ ځان نهٔ یم پوهېدلی ، یو څو ورځې پس چې پر حال راغلم. پهٔ هسپتال کې پروت وم، د ېرې شپې مې پهٔ هسپتال کې وشوې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

10

ماخوستن دسترخوان غوړېدلی وو، و ډوډی ته بختیالی، خاخان او محیب اوس د زرینې په انتظار وو چې غابونه راوړي، د محیب تعلیم مکمل وو.

خاخان : "وروره! موږ د خدای شکر نهٔ شو ادا کولای چې په موږ کې یې هم داسې سړی پیدا کړو.
اوس به که خیر وو، یو ښهٔ نوکري ځان ته پیدا کوې.
چې تهٔ هم په عزت یې او د خلګو خدمت هم پکې کوې.
دروازه وټکېده، محیب ورغلی، له محیب سره سم شاه جي دننه راغلی.
لاس یې ومینځل، له دوی سره پر ډوډی کښېنستو.
د ډوډی له خوړلو وروسته، شاه جي د خپل ګونجې،
ګونجې لاس ګوته په غوږ کې ښوروله.
"بختیالی ته به وایې شاه جي موږ په سوالو ډوډی ته نهٔ شو راوستای، نن په خپله راغلی، یو څهٔ به ضرور وي.
خبره داسې ده لورې! زما یوه میاشت کېږي چې ناروغه یم، تاسو ټول خبر یاست او بلکه د مرګ معلومه هم نه ده، چې روغ مري، که ناروغه، خبره مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کوله چې ستاسو له ما سره روپۍ دي، دا به سبا خاخان راولېږي ،زهٔ به يې ورکړم.
بختیالۍ چې وزرينې ته پهٔ لاس د چاى اشاره کوله.
شاه صاحب! زموږ له تاسره روپۍ څهٔ غواړي. لس پنځلس زره مو در کړې دي، درې ګونه دې راکړې دي.
شاه جي چې د زرينې پهٔ لاس کې پتناسهٔ ته پهٔ هغو سترګو کتل ،چې تک سپين، ګڼ بانه يې پهٔ تکو سپينو چشمو کې، له لرې ښکارېدو "نهٔ ستاسو له ما سره ډېرې روپۍ دي، يو خو چې ته راغلې روپۍ دې راکړې، يو څهٔ پهٔ هغه وخت کې د کوڅې خلګو راکړې ستاسو د پاره، شل زره ما له ځانه کړې.
پهٔ بېنک کې مې کېښېښودې ،پهٔ ګټه چې د کال پر زر يوه روپۍ راکوي، هم ډېره ګټه به يې کړې وي.
اوولس ،اتلس کاله تېر شوي دي.
بل هغه دوکاندار چې تاسو روپۍ نهٔ اخيستې، ومّا ته يې راکړې ، ما تاسو له رکشه پهٔ رانيوه ،پاته روپۍ هم رکشې مزدورې وکړه، ادا يې کړې ،وتاسو ته هم ما د خپلې رکشې ګټه درکوله.
دوى تول خاموشه وو.
بختیالۍ د چاى پياله ور ډکوله
"شاه صاحب! دا دې ښهٔ کار نهٔ دى کړى.
شاه جي چې پهٔ رېږدېدلي لاس پياله ور پورته کوله
"هو زهٔ منم چې ښهٔ کار مې نهٔ دى کړى، ستا پهٔ هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرې ډېره خوابده شوه چې ما روپۍ خپلې اخیستې دي.
بختیالی چې سترګې د دۀ په ږیرو لاس کې وې هو.
شاه جي چې په ږیرو لاس کې یې د چای نیمه پیاله پاته وه
لورې ! څۀ وکړو، مرو هم ستا ډول انسانان یو، زړونه مو د غوښې دي، نۀ ده ډېرو، موږ تۀ او ستا ماشومان لیدل، بس نورې خبرې پرېږده، سهار خاخان راولېږه، زۀ اوس لاړم د خدای پۀ امان.
یو لاس یې پر ګونډه ونیوو، هغه بل پر مځکه، ډېر پۀ زحمت ولاړ شو.
محیب ګوتونه ور سم کړو، تر کوره ور سره لاړ.
سهار چې خاخان تلو بختیالی سوال ورته وکړو چې رکشه کور ته مۀ راوله، دورې یې پر یو چا خرڅه کړه.
زما لـه دې رکشې کرکـه کېږي چې ستاسو پۀ لاس داسي نۀ وي یو څوک پۀ ووهي.
خاخان چې تر دروازه وتو، مخ یې پر شا را واړاوو
سمه ده مورې.
خاخان ورغلی، شاه جي بېنک ته برتلی، دومره ډېرې روپۍ یې پۀ لاس ورکړې چې خاخان ببخي ورته حېران وو. شاه جي ته یې د مور کیسه هم وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه جي د ښینک تر مخه له لاسه لوېدلی قلم را پورته کاوۀ "سمه ده خاخانه! یو څوک بۀ پیدا کړو، رکشه بۀ پرې خرڅه کړو.

تۀ دا روپۍ کور ته یوسه، سهار تۀ او محیب دواړه راشئ، یو کاروبار بۀ پۀ صلاح شروع کړو".

خاخان روپۍ راوړې، ټولې د سلو سلو نوټونه وو.

ټوله کورنۍ ودې دومره ډېرو روپو ته حېرانه وه.

سهار خاخان او محیب دواړه ورغلو، شاه جي پر چوکۍ ناست وو. له دخله څخه یې یو سړي ته بقایه ورکړه "خاخانه! تۀ او محیب راغلاست، اوس که ستاسو خوښه وي، یو د کتابونو دوکان بۀ جوړ کړو، د نجونو د سکول څنګ ته، یو خو یې کار ښۀ صفا دی بل ښۀ مزدوري پکښې ده، تر هغو چې یو نوکري پیدا کوو".

خاخان محیب چې ودۀ ته متوجه وو "سمه ده".

د کتابو نو دوکان یې جوړ کړو، پر دوکان دومره رش وو، چې ښځې بۀ یو ګهنټه دواړه نۀ پۀ رسېدو، روپۍ ورځ تر هغه بله ډېرېدې.

یو ورځ شاه جي راغلی چې "یوه نوکري مې پیدا کړې ده، خو روپۍ غواړي، محیب چې شاه صاحب ته د اوبو ګلاس نیولی وو "څنګه نوکري ده او روپۍ څنګه او څۀ ته غواړي؟".

شاه جي چې د اوبو تش ګلاس بېرته ور کاوۀ (ډي ډي .اي .او) "محیبه! نن سبا یې روپیو کار هم نۀ کیږي، دا لا اوس هم له مونږ سره ښۀ کوي، د محمدعلی (د شاه جي زوی) پۀ خاطر، هغه افیسر د محمدعلی ډېر نژدې ملګری دی".

محیب چې ګلاس پر ځای ښوروی "دا خو ډېره ښۀ نوکري ده، زما خوښه هم ده، د تعلیم شعبه ده، زۀ بۀ له مور سره حال وکړم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماښام يې مورته د نوکرۍ کيسه وکړه.
بختيالۍ چې سترګې يې د خوشالۍ له اوښکو ډکې شوې "زويه! نوکري خړد وکړه. کار بهٔ دي څهٔ کار وي او بل که بيا کلي له بدلېدای شي".
محيب: "مورې موږ کلی څهٔ کوو؟".
بختيالۍ "زهٔ پهٔ تاسو د دې خلګو خدمت نهٔ کوم".
محيب چې سترګې يې د مور پهٔ سترګو کې وې "ولې موره! دې خلګو له زموږ سره څومره ښهٔ کړي دي، پهٔ کار دي موږ د دې خلګو خدمتونه وکړو او موږ خدای تر دې ځايه را ورسولو، دې خلګو".
بختيالۍ چې د پړوني پهٔ څاک خپلې ډکې سترګې پاکولې "ځکه خو يې خدمت نهٔ پهٔ درکوم چې داخلګ پهٔ انسانيت خبر دي، له انسانه سره مينه لري ، زهٔ پهٔ تاسو د هغو خدمت کوم چې شکلونه يې د انسانانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي او ذهنونــه د حیوانــانو، ځکــه خــو زهٔ تاســو خپلوانــو او کلي ته بیایم.
دا پـهٔ منم چې داسې انسـانان هـم شته چې د بـدو بـدل پـهٔ ښهٔ اخلي.
زویـه !تـهٔ خبـر یـې چې کلـه کلـه زړهٔ را تـول کـړم، ووایـم، چـې لاس پـور تـه کـړه، د زړهٔ لـه اخلاصـه د دوی د پـلار وقاتل ته دعاوکړه چې سړیه دواړې دې سمې شه".
محیب چې د مـور پـهٔ خـوا پـهٔ ګـونجې تنـدي ور وکتـل ،پـهٔ تونـده لهجـه یـې وویـل "تـهٔ بـهٔ انسـانه نـهٔ یـې یـا بـهٔ دې پـهٔ سینه کې زړهٔ نهٔ وي، چې داسې کوې.
دا مـې پـهٔ خپـل ژونـد کـې اول ځـل دی چې یـو خـوک وخپـل دوښـمن تـه دعاګـانې کـوي ،تـهٔ لېـونی یـې، سـتا دمـاغ کـار پرېنښـی دی، هغـهٔ زمـا پـلار وژلـی دی، مـوږ یـې د بـل دیـار کـړي یـو، وورور مـو د بـل پـه خـاوروکي ښـخ شـو، پـر مخ لاګوره نور څهٔ راسره کیږي".
بختیـــالی چـــې ددهٔ پـــهٔ خـــوا ســـترګې ور واړولـــې، لـــه ژړغوني ږغ سره ،سره و مسېده هم.
"زویـه ! کـه د دې سـړي ظلـم نـهٔ وای، نـن بـهٔ تـهٔ داسـې نـه ږغېدې
تـهٔ چې لـه هغـه ځایـه نـهٔ وای راوتلی، نـن بـهٔ سـتا هـم لکـه د هغـه کلـي خلـګ، پـهٔ ډیـره کـې بـهٔ دې نسـوار پراتـه وو یـا بـهٔ دې لـه خـولې سره څـادر نیـولی، ږغېـدې بـهٔ. یـا بـهٔ داسـې وې ، لکـه زهٔ چـې داسـې مـې ګڼلـې وه، بـې قربیـانو ژونـد

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـه کېـږي او بـل بـه دي داسـې محسوسـوله لکـه زه چې يـو پښتانه مسلمانان دي.
پـه دې بـه نـه وې خبـر، چـې دا هـر څـه اخيـر راځـي و انسـانيت تـه دربـږي، دا ټـول د هغـه سـړي د ظلـم برکـت دی".
دوی ټولـه تـر هغـه خاموشـه وو چـې ويد بـدل، سـهار شـاه جي ته ورغلی، چې مور مې داسې وای.
شـاه جـي چـې د ده پـه لـور پـه حېرانـي سـره کتـل "هـو نـوکري خـود بـدلېږي، هـر وخـت چـې دي زړه وغـواړي بدلېږي".
شـاه جـي يـې کاغذونـه او روپـۍ خپـل زوی محمـد علی تـه ورکـړې، هغـه تـه يـې وويـل چـې "لـه اولـه دا کوشش وکـړه، چـې اړه ريـې هغـې ضـلعې تـه وشـي، چـې د دوی کلـی پکښې راځي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

11

د محیب اخیر هم ، اربر هغې ضلعې ته وشو ، په کومه کې چې د دوی کلی وو.

ماخوستن له ډوډۍ وروسته، بختیالی، خاخان او محیب ټول ناست وو ، محیب ډېر خوشاله وو "مورې ! اوس خو به که خدای کول، په خپل کلي کې سکول جوړوم. که بله هره لاره راودرېده، په خپلو روپو یې جوړوم ،هم یې چلوم.

ته هسې دعاګانې راته کوه".

زرینې د محیب جوړې او نور د ضروت شیان، یو یو داسې په مات زړه راوړلو ، لکه محیب چې د کلونو په مسافرۍ ځي.

مور یې دعاګانې کولې

"زویه ! خدای دې پر سر ودرېږه، نور مې څه وس درسره نشي زویه ! که د هغو مظلومو ښځو او ماشومانو غم نه وای راسره، په خدای که یا تاسو له دې کوره وتلي وای او یا ما په ټول عمر د خپلوانو او کلي نوم په خوله اخیستی وای.

زویه ! چې کلي ته ورشې، څومره کوشش به کوې، چې څوک دې ونه پېژني، یو دینک کاکا دې پېژني، هغه خو پوه کړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې د مور له سره لوېدلې پړونې ته کتل چې پر اوږو یې پروت وو "سمه ده مورې! تهٔ بې غمه شه" دوی ټول بیا پهٔ خوارهٔ خوب ویده شوو، مور یې تر سهاره پهٔ سوچونو کې ورکه وه "داسې نهٔ وي هلته یې څوک و پېژني. د هغې خوا بهٔ یې کړې، تر تا بهٔ یې نهٔ راپرېږدي، نه ،نه محیب زوی خو تعلیم یافته دی، پهٔ ښار کې اوسېدلی دی، چیرې خطا وزي".

سهار د وخته یې مور چای راوړې. له چای څښلو وروسته یې بستره او بکس را واخیستو.

مور او زرینه هم تر دروازې ورسره راغلې، دی او خاخان پهٔ رکشه کې کښېنستو، د اډې پهٔ لور روان شو.

مور یې پهٔ دروازه کې ولاړه وه، دعاګانې یې کولې "خدایه! تهٔ یې پر سر ودرېږې، تهٔ یې کامیابهٔ کړې، خدایه! تهٔ خو د زړنو مالک یې، د پښتو زړونو له حاله خبر یې، تهٔ یې کامیابهٔ کړې، ناکامهٔ یې بېرته کور ته مهٔ راولې. وتاتهٔ بهٔ زارۍ کوم، نور خو مې یو وس هم نهٔ ورسېږي".

پهٔ اډه کې یې محیب پهٔ بس کې پر چوکۍ کښېناوۀ. خاخان ورته ولاړ وو.

"وروره! څو مره پام بهٔ کوې. اول خو کلي له بې مقصده مهٔ څه. داسې نهٔ وي دښمن دې وپېژني ،وار بهٔ له مخه کړي".

محیب چې مخ یې د خاخان پهٔ خوا وو. یو لاس یې د مخ پر چوکۍ ایښی وو "نه وروره بې غمه شه. که خدای کول ورور بهٔ ناکامه نهٔ درته راشي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ سوکه، سوکه روان بس کې خاخان را کوز شو، محیب له کوره پهٔ اول سفر روان شو.
محیب له هغهٔ، پر څنگ ناست یوه مسافره سره گپه شروع کړه "د کوم ځای یې، څوک یې او څه کار کوې؟".
هغه چې ځان ور وپېژندلی، سړی که یې څه هم خپل قریب نهٔ وو، د کلي یې وو.
پهٔ خبرو ، خبرو کې یې د سکول پوښتنه ځینې وکړه "ستاسو پهٔ کلي کې د هلکانو یا نجونو سکول شته؟".
کلیوال چې د مخ پر چوکۍ یې سر ینبی وو، را پورته یې کړو "نهٔ".
محیب چې د خپل کلیوال ژړو سترگو ته او نرۍ څو تاره ږیره ته کتل "که چیرې داسې سړی پیدا شي، سکول در کوي بیا یې تاسو کوئ یا یې پر یږدئ"؟.
کلیوال چې یې وڅهره ته کتل، پهٔ ذهن کې یې دا وو چې رنگ او جامه یې د پښتانهٔ نهٔ ده، پښتو څنگه داسې صفا وایي.
یو څه وار وروسته یې داسې وویل "دا خو د مشرانو کار دی".
د محیب نظر هغه ماشوم ته واوښت چې د مخ پهٔ چوکۍ کې مور را پورته کړی، څهره یې د مور تر اوږه لوړه ښکاره وه چې له ژړا سره یې هغه دوه اوس راوتي واړه غاښونه هم ښکارېدو.
"خیر ستا نوم او کلی. زهٔ له ځان سره لیکم. که چیرې یو موقع پهٔ لاس راغله، زهٔ درځم، سکول که مو نهٔ کاوهٔ، ښهٔ د کورتو دودۍ خو بهٔ په راو خورې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

کليوال چې دا وخت د دوارو سترګې پهٔ يو بل کې وې "خدای دې راولـه" هغـه ښارګوټی را ورسېدو، پهٔ کوم کې چې د دهٔ اردر شوی وو.

شپه يې پهٔ هوټل کې وکړه، سهار دوتر ته ورغلی، خپل دوتر يې سمبال کړو.

دوې مياشتې يې ښه ډيوټي ورکړه، اوس يې کور ته د تلو اراده کړې وه چې خپل افيسر ته ورغلی د رخصتۍ د پاره.

هغهٔ چې يې درخواست وکوت.

افيسر چې قلم يې لوړ د دهٔ پر درخواست کښېښوی "محيبه! که ناراضـه کېږې نهٔ، يـو څو ورځې پاتـه شـه، يـو څو تجرباتي سکولونه راغلي دي، دا بهٔ پهٔ علاقه کې خلاص کړو بيا بهٔ لاړ شې".

محيب چې سترګې يې پهٔ خپل درخواست کې وې "سمـه ده سر! يو سکول خو وماته معلوم دی، هغه ورځ چې زهٔ راتلم يو سړي دا ايډرس راکړی، زموږ سکول ضرورت دی".

افيسر چې کاغذ ور پورته کاوٴ، پهٔ چوکۍ کې يې ځان ايله کړو. "محيبـه! دا خو د نجونو سکولونه دي. دلتـه خلګ د هلکـانو سکولونه ، نهٔ پرېږدي، تهٔ د نجونو سکول پکې خلاصه وې".

محيب چې د افيسر د دوتر هر څه تر نظر يستلی وو، د دروازې کرپ شو، دهٔ د دروازې پهٔ لور وکتل، بېرته يې مخ را واړاوو. "سر! زهٔ د داسې خلګو پهٔ مزاج ډېر ښهٔ پوهېږم، زهٔ بهٔ يې ډېر پهٔ اسانۍ سره راضي کړم.

خو يوه خبره ده، ما چې څهٔ ډول چلاوۀ، ستا بهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعتراض نه وي او انشاء الله له ما په یوه اوونۍ کې سکول خلاص وغواړه".
افیسر چې په زړه کې ډېر خوشاله شو، مخ یې نیم اړولی وو، په کړو سترګو یې ورکتل "بنځینه استاده له کومه کوې".
محیب چې بېرته خپل درخواست په لاس کې را اخیستو، صاحبه! ته یې غمه شه".
افیسر ډېر خوشاله شو چې دا د کار سرې په لاس راغلو چې په لسو سکولونو کې یو خلاص کړي هم د زوی زېړی دی.
محیب په سهار د دوتر موټر روان کړو، له ډرائیور سره کښېنستو، په پوښتنه، پوښتنه خپل کلي ته ورسېدو.
منو(محمد نور)یې پیدا کړو، هغه کور ته بوتلو اوبه، چای یې ورته راوړې.
د کلي خلک یې را وغوښتو، ټول راغلو، د لرګیو په ساله (جونګړه)کې کالي هوار وو، چارپېره بالښتونه پراته وو، ټول و محیب ته حېران او عاجزه غوندي ناست وو.
محیب ولاړ شو،
بسم الله الرحمان الرحیم
"قدرمنو! مولوي صاحب او ټولو مشرانو ستاسو په اجازه، غواړم یو خوشخبرې وکړم، تاسو به ضرور دا محسوسه وئ چې داسرې به د څه د پاره راغلی وي،
قدرمنو! زه دلته د خپلو ګټو د پاره نه یم راغلی، زه دلته د دې پاره راغلی یم، غواړم چې وتاسو ته ګټه درورسوم، له چا؟ هغه هم له حکومته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حکومت هم پر کور ناستو ته روپۍ نۀ ورکوي، داسې هم نۀ ده، چې زموږ پۀ بیت المال کې حق نشته.
شته که چیري خپل حق، له بیت الماله راباسې، نو یو ذریعه بۀ ورته جوړوې.
که چیري تۀ ذریعه نۀ کړې ورته جوړه، نو پر بیت المال داسې خلک نۀ دي ناست چې راشي ستاسو حقوق کور ته درته راوړي.
زۀ چې دلته راغلی یم، ځان ستاسو خیرخوا گنم، دا یو ذریعه مې پۀ لاس کې ده، لکه د نجونو سکولونه.زۀ غواړم چې پۀ دې ذریعه وتاسو ته خپل حقوق در ورسپړې".
ملکداد چې د نسوارو د ډبې پۀ هنداره کې خپل مخ ته کتو، سر یې را پورته کړو.
"سړیه ! پر کومه لاره چې راغلی یې، پر هغه بېرته لاړ شه، موږ تعلیم نۀ کوو".
مولوي صاحب: "موږ دي پر پیري شک لرو، تۀ مریدان نیسې. موږ پۀ هلکانو تعلیم نۀ کوو، تۀ یې پۀ نجونو کوې".
محیب چې د صدرۍ له جیبه دسمال را کښو "مولوي صاحب! دا مقصد مې نۀ دی چې تاسو پۀ نجونو تعلیم وکړی -
مقصد مې دا دی چې عزیزان مې یاست، دا ښۀ مې دررسي، یوائې یو ځای مځکه ورکړی ، نوم بۀ یې د سکول وي، تنخوا بۀ در راځي، نیمه بۀ تۀ اخلې، نیمه بۀ ملک صاحب.
یو ښۀ بیلډنگ بۀ در جوړ کړم، په هغه کې بۀ څوک واړه وي نور افیسران راځي نۀ، که چیري راتلو هم زۀ بۀ ورسره یم".
مولوي صاحب ملکداد ته مخ ور واړاوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خبره یې ډېره بې ځایه نه ده، خوار زموږ د پاره وای، د حکومت روپۍ دې پر موږ یې لوربږي".

محیب له مخ خولې پاکې کړې وې، بېرته یې دسمال جېب ته کړو.

"هو مولوي صاحب! خبره ده هم داسې، اوس خوسکول کچه دی، تنخوا یې دوه زره ده چې کله پوخ شو لس، پنځلس زره به یې تنخوا وي".

مولوي صاحب په خلګو کې شاوخوا کتل.

"ښنګه ملکداده! د لېوه له خولې ښنګری هم ښه دی".

محیب چې له جېبه کاغذونه را وکښو.

"مولوي صاحب! ډېر خوشاله شوم چې ستا غوندي عالم سره مې ولیدل.

مولوي صاحب! دوه کاره لا پاته دي، یو به پر دې کاغذ ستا دستخط او بل د دې ناستو خلګو ګوتې چې له ننه څخه ستاسو تنخوا شروع شي او بل یو داسې ځای را وټاکی چې زه بیلډنګ پر جوړ کړم یا یو ورځ افیسر را سره وي و ر یې ولم".

دوی پر هغه کاغذه ګوتې لګولې، پر ځای سره ږغېدو، اخیر یې پر دې فیصله کړه.

ملکداد چې "د هغه ورک شوو ځای ور ښکاره کړی، که چیري حکومت دعوه کوله هم په دوی به یې وي".

محیب چې د مولوي صاحب له لاسه کاغذونه ورنیوو "سمه ده، هر ځای چې وي، وماته یې را ښکاره کړی" دوی یې رخصت کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

منو ،محیب هغه نرېدلي کور ته بوتلو ، د کوم کور نقشه چې یې
مور ورته جوړه یا ویله وه یادده په یاد وه.
محیب د هغې خونې پهٔ دروازه کې و درېدو چې دروازه یې نهٔ
وه، خود بهٔ یو وخت کلیوالو کښلې وه، له دننه بې شمیره مرغۍ
پر راووتې، پهٔ خونه کې یې لاندې باندې وکتل ،د خونې چت
سوری سوری وو چې اکثره لرګي یې مات وو ، پاته لرګي یې
مرغیو خاشې کړي وو.
د مرغیو د چیچیانو شور وو ، پاتـه مرغـۍ هم یـوه ، یـوه تـر
سوري، سوري چت ووتې چې ځای پهٔ ځای د دېوال هم د ناوې
اوبو سره چاک کړی وو.
ځای پهٔ ځای ببخي رنا تر ښکارېده، و ده ته هغه د ویرې شپې ور
پهٔ یاد شوې.
که څه هم دی د بر ماشوم وو چې دوی بهٔ کله مور له ویرې د خونې
پهٔ یوه کونج کې ویده کړو ، کله پهٔ بل کونج کې.
هغه شپه ور پهٔ یادشوه چې و دوی ته مور پر خولهٔ لاس ورنیولی
وو ، پټ ، پټ یې له دېواله سره، د سپوږمۍ پهٔ رنا کې روان
کړي وو.
بې اختیاره یې پهٔ سترګو کې اوښکې راوګرځېدې، وبې ژړل.
منو چې د دهٔ سترګو ته کتل
صاحبه ! خیر دی پر څه دي وژړل؟.
محیب چې له اوښکو یې د کې سترګې ور واړولې
"پـر دې وران کـور چې زمـوږ پښتـانهٔ پـهٔ څنګـه ځـایونو کې
اوسیږي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

له منو سره يې خداى پهٔ اماني وكړو، خپل دوتر ته لاړې.
سهار يې خپل افيسر ته، د خلګو د مطمئينه كېدو كيسه وكړه، استاده پيدا كول لا پاته وو، افيسر ډېر خوشاله شو.
محيب ته يې پر درخواست څهٔ ليكل
"محيبه! تهٔ اوس خپل كور ته لاړ شه چې راغلې د نورو سكولانو غم بهٔ بيا خورو".
محيب له افيسر سره خداى پهٔ اماني وكړه، د كور پهٔ لور راروان شو، كور ته ناوخته ورسېدو.
له ناوخته ډوډۍ خوړلو وروسته، پر بستره وغځېدو، سر يې پر بالښت ايښى وو، مور او خور يې وسرته ناستې وې، دهٔ د دوو تېرو شوو مياشتو حال وركاوهٔ.
بختيالۍ "تنهٔ! زويه كلي ته هم ورغلې".
محيب چې پهٔ خندا يې وويل "هو مورې".
بختيالۍ چې د دښمن دښمني يې هېره شوه.
"تنهٔ زويه! زمونږ خونو ته ورغلې؟".
دى پر بستر اوښت "هو مورې! سبا يې كه خير وو عكسونه صفا كوم بيا بهٔ يې وګورې، اوس بهٔ مورې ويده شوو، زهٔ ډېر ستړى يم، سبا بهٔ كه خير وو خبرې كوو".
سهار پر چاى يې خاخان ته د كلي او سكول ټوله كيسه وكړه.
خاخان چې د دهٔ له خوبهٔ پرسېدلو سترګو ته كتل "وروره! دا خو دې ډېر ښهٔ كړي دي، اوس بهٔ ښځينه استاده چيري غواړو؟".
محيب چې سترګې يې پهٔ زړينه كې وې.
"لالا! دا د بابو اقبال لور سبق ويلى دى، دا بهٔ نوكري نهٔ كوي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاخان چې هم سترګې د زريني د لاس پهٔ تېلو او ږمنځ کې وې چې دته يې راوړو "حال بهٔ يې وکړو". بابو اقبال ته ورغلو، دروازه يې وټکوله، هغه راغلی، پهٔ دروازه کې ولاړ وو.

خاخان پهٔ کوځه کې يوې او بلې خواته کتل، ټوله کيسه يې ورته وکړه.

چې دی بېرته پر شا غبرګېدو "سمه ده، زهٔ بهٔ له لور سره صلاح وکړم".

د دهٔ شا ورته وه.

د خاخان له شاورپسې ږغ شو.

"ها بابو صاحب! دا يوه خبره مي هېره شوه، محيب ويل چې تر هغه د دهٔ و لور ته، روپۍ پر کور ور کوم، تر څو چې موږ هلته پهٔ کډه ځوو.

کله چې موږ پهٔ کډه ځوو، تهٔ خو هم اوس پينشن يې، تهٔ بهٔ هم په کډه راسره لاړ شې.

که تهٔ چيري نهٔ تلې، ستا لور بهٔ راسره لاړه شي، زموږ پهٔ کور کې بهٔ اوسېږي".

بابو سهار د خپلې لور کاغذونه ورته راوړو.

تر هغه محيب د بابو اقبال د لور تنخا، کور ته وراوړله.

د ملکداد او مولوي صاحب روپۍ يې، له خپلې تنخوا ورکولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

12

که څه هم شکيله له وړوکوالي د دهٔ کور ته تله راتله چې کله محيب نوکري ورلره پيدا کړه، هغه وخت يې بېخي تګ راتګ نور هم زيات شو.

هر وخت بهٔ يې له زرينې سره، د کور پهٔ کار کې مرسته کوله.

د بختيالی شکيله ډېره خوښه وه.

خاخان د کړکی وڅنګ ته کټ ينبی وو، د رنګونو واړه، واړه ډبيان پهٔ کړکی کې پراته، پهٔ هر رنګ د خپل ډبي سر لړلی وو.

تر کړکی سره هوا راتله، وخنګ ته د کړکی پرده يې پورته، پورته کوله.

د خاخان خپل انځور کړی تصوير پهٔ لاس کي وو، چې مور يې راغله، د کټ پر زی کښېنسته، تصوير ته يې کتل.

بختيالی "زويه! دا تصويران خلګ ښهٔ نهٔ ياده وي".

خاخان تصوير مور ته ونيوو "مورې! دا يوه فلمي اداکاره ده".

بختيالی د دهٔ د لاسه تصوير ور نيوو.

"...يه! تر دې تصويره مې يو خبره راپهٔ يادشوه چې له ډېره وخته مې پهٔ زړهٔ کې ده، نن بهٔ ورته وايې، نن بهٔ ورته وايې".

خاخان "څنګه خبره؟".

بختيالی "زويه! زهٔ چې د شکيلې تورې غټې سترګې، سرهٔ ګڼ وېښتان، دسپين مخ پراخه ګردی کاسه، او ښائسته مرمرين غاښونه ووينم، زړهٔ مې وغواړي چې بابو اقبال ته ووايه، دا لور را

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه، زما و زوی محیب ته .بیا بېرته پښېمانه شم، له ځانه سره ووایم.

یو خو د خاخان واده نشته بل که څه هم دوی پښتانهٔ دي. لهجه یې له موږه جدا ده، دود او دستور یې له موږه جدا دی".

دا وخت یې مور داسې محسوسه کړه چې یو چا غوږ نیولی دی، زما خبرې اورې.

شاته یې وکتل چې شکیله و زرینه یې ولیدې، شک یې پهٔ یقین بدل شو، خبره یې واړوله.

"خاخانه زویه! د محیب پهٔ مسافرۍ کې ډېر وخت وشو چې حال احوال یې نهٔ دی راغلی، تا یې یو باسخواس (درک) کړی وای، چې روغ جوړ دی؟".

چې د دوی خبره ختمیده، د محیب توخی شو دننه راغلی.

خاخان او مور ورولاړ شو، پهٔ غېږ یې روغبړ ور سره وکړو.

موریې نارې کړې "زرینې لورې! اوبهٔ راوړه". زرینې چې اوبهٔ راوړې، محیب یې ولیدو "عمر دې ډېر دی، هم دا اوس مې یاد ولې راغلې، محیبه وروره!.

غېږ یې پر وکړ ځوله ،زرینه چې د مورکۍ نن ځویمه ده چې پهٔ خولهٔ کې وې، هم دا اوس ، اوس یې یاد کړې".

زرینه چې چای راوړلو ته ولاړه شوه، شکیله ته یې د محیب د راتلو وویل.

شکیلې چې دچای چائینکه پر بنوه "زرینې! نن یوه د زړهٔ خبره پهٔ خولهٔ درته وکړم، بده خو بهٔ یې نهٔ ګنې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرينې چې پيالې په پتنوس کې بنوې "نه نه شکيلې خود يې وکړه.
ولې به يې بده ګڼم".
شکيله چې سترګې يې د زرينې په لاس او پتناسه کې وې "له ډېره وخته مې زړه دا غوارې چې له محيب سره کښېنم، يو څو خبرې ورسره وکړم".
زرينې چې له اوره چائينکه را کوزوله "دا خو اسانه ده. اوس چې زه ورغلم، د را ناره به کړم چې شکيلې دلته راشه. ته هلته يوازې څه کوې .ته چې راشې، بس روغبړ به ورسره وکړې".
زرينې چې پتنوس را واخيست، دا هم ور سره ولاړه شوه "سمه ده".
زرينې چې چاى ور ورې، پيالې يې ډکې کړې بيا يې ناره کړه "شکيلې ! دلته راشه، ته هلته يوازې څه کوې".
شکيله چې په دروازه کې ولاړه وه، سوکه، سوکه راغله، د زرينې له څنګه کښېنسته.
محيب چې سترګې ور واړولې "شکيلې ! څنګه يې؟".
شکيلې چې سر کښته ځړولى وو، غټې تورې سترګې يې مړې ور واړولې "زه ښه يم محيب صاحب، ته څنګه يې؟".
محيب چې د مور له لاسه د اوبو ګلاس نيوو "زه هم ښه يم، ستاسو په کور کې څه حال دى. مور او اقبال صاحب هم ښه دي؟".
شکيلې چې د زرينې د پړوني سپينسې، په دوو ګوتو سره پېچل، سترګې يې مړې ور وا ړولې.
"هو تول ښه دي".
محيب چې د چاى اخري پياله کښېښوه، ولاړ شو، د جرابې يې کښلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"لالا ! زهٔ يواري ځم. يو څهٔ کار مې دی. بېرته ژر راځم".
شکيله تر دهٔ له مخه ووته.
محيب چې له کوره ووتو. پهٔ کوڅه کې روان وو چې شکيله يې وليده پهٔ خپله دروازه کې ولاړه وه. له هغې خوا چې محيب بېرته کورته را رهي وو. شکيله لا پهٔ دروازه کې ولاړه وه. محيب ته يې کتل.
محيب شکي شو چې د دوی تر کور را تېر شو. شاته يې وکتل. شکيلې لا پهٔ دهٔ پسې کتل.
د محيب تبيت سره ګډ وډ شو.
ټوله شپه يې پر دې سوچ کاوۀ چې "د دې نجلۍ څهٔ مقصد دی. پهٔ دروازه کې ولاړه وي؟".
خير سهار که ولاړه وه پوښتنه بهٔ ځينې کوې". سهار چې محيب را ووتو. پهٔ کوڅه کې روان وو. د دوی تر کوره يې و دروازه ته کتل. شکيله نهٔ وه ښکاره.
له ځان سره يې وويل "ښهٔ يې ويلي دي چې په ځان کې ويني. هغه پهٔ جهان کې ويني" پهٔ دې سوچ کې د دوی تر کور تېر شوی وو چې شاته يې وکتل. شکيله ولاړه وه. بېرته را غبرګ شو.
شکيلې چې دی وليدو، دروازه يې بنده کړه. ماخوستن يې يوې او بلې خواته وکتل چې څوک نهٔ وو. زرينه ته يې وويل "سبا شکيله را وغواړه. زما پهٔ کار ده".
زرينې واړه وخندل "سمه ده وروره !".
پهٔ دا بله غرمه چې محيب له ښاره را غلی. شکيله راغلې وه.
پهٔ کونجې تندي او برګو سترګو يې شکيله ته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ته شرم نه لرې چې په دروازه کې ولاړه يې".
شکيله چې له خولې سره يې د پروني ځاک نيولى وو، واړه واړه يې خندل "صاحبه! د دې کوټې ټولې ښځې په دروازه کې درېږي. يوه زه خو نه يم".
محيب چې سر کښته ځړولى وو، را پورته يې کړو، په قهر يې ور وکتل "منم چې درېږي، خو ته بايد داسي ونکړې.
زه چې کور ته راځم، تا په دروازه کې نه ووينم. که مې وليدې بيا به دې وخير ته سترګې وخېژي".
شکيله چې مخ يې د زرينې په خوا وو "سمه ده صاحبه! چې ته راتلې بيا وما ته حال راکوه".
محيب چې په خونه دننه کېدو "هو زه ستا د پلار مزدور يم".
شکيله ولاړه شوه، کټ، کټ وېې خندل، د دې په لهجه يې وويل.
"يوه به کوې".
دۀ چې په خونه کې ځپلى کښلې، سترګې يې په هغه بالښت کې وې چې دېوال ته پروت وو. له هغه ځايه يې وويل "زرينې! دا شکيله پوه کړه، زه دا نمک حرامې نه کوم. که يوچا وليدو څۀ به وای. ته خبره يې چې زه د دې کوټې، د هر سړي، قدر کوم، خدای تر دې ځايه را ورسولم، د دې کوټې خلګو. نن زه داسي نمک حرامي څنګه وکړم؟".
زرينې چې کړکۍ سره پوري وهله "سمه ده وروره! زه به يې پره کړم".
په دې بله ورځ اقبال بابو راغلی. په خونه کې پر کټ داسې ناست وو چې دواړه پښې يې لاندي ځړېدې. بختيالۍ ته يې وويل "د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکیلې غوښتنه ده چې زۀ محیب سره واده کول غواړم، تۀ خبره یې زما دغه یوه لور ده او اختیار مې هم ور کړی دی چې دې ګوته پر کښېښوه، بس مور یې وهغه ته ور کوو، هم موخوښ دی".

بختیالۍ چې پر کټ بالښت ورته ږدلی "سمه ده وروره،مور بۀ صلاح سره وکړو، صلاح نو بل له چا سره کوو، یو شاه جي دی له هغه سره بۀ ووینو". ماښام چې خاخان او محیب راغلو، بختیالۍ د اقبال بابو کیسه ورته وکړه.

د محیب د ښیښې له اوبو ډک ګلاس پۀ لاس کې وو. پۀ اوبو کې یې کتل چې وبې خندل "مورې! زۀ بۀ شرم نۀ لرم، چې لالا بۀ بې واده ناست وي، زۀ بۀ وادۀ کوم".

خاخان چې د دۀ وتکو سپینو، وړو غاښونو ته کتل "نۀ وروره! دې ته بۀ نۀ ګورو چې ستا وادۀ شته او زما وادۀ نشته.

دې ته بۀ ګورو چې زمور ګته پۀ څۀ کې ده. دا ښځه چې مور غوښتای. پۀ سوالومو نۀ شوه پیدا کولای، نن سری کور ته درته راغلی دی، پۀ سوالونو یې درکوي.

یو خو ته او دا پۀ خبره سره پوهېږی بل بۀ دي هغه د سکول کار پۀ جوړ شي.

زۀ خو هسې هم د ښار ښځه نۀ کوم. پۀ ما مه پرېشانه کېږه.

زۀ چې بیا کلي ته لاړشم، پۀ هغه خپلو اوښېنو او شپنو کې بۀ یوه پیدا کړم".

محیب که هر څومره ځان دلې دورې کړو. خو بختیالۍ او خاخان تر خپله خبر نۀ تېرېدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو ورځې پس اقبال بابو بیا راغلی، یو پنډ کتاب یې هم په لاس کې وو.
له څپلۍ سره پر کالي کښېنستو.
"بختیالۍ! څنګه شو خوري صلاح مو وکړه؟".
بختیالۍ "هو درورره! ماښام چې خاخان راشي، زهٔ او خاخان بهٔ کور ته درشو".
اقبال چې د ولاړېدو هڅه کوله "خوښه مې ده، زهٔ بهٔ انتظار کوم. ښهٔ دی سره وبهٔ ږغېږو، تاسو بهٔ هم یو څوک لرئ، زهٔ بهٔ یې هم لرم".
بختیالۍ چې دلته یواري بیا د سوچونو له دنیا را ووته. داسې یې محسوسه کړه، لکه له خو بهٔ چې را ویښه شي، له ځان سره یې دا غاړه وکړه.

خپل د وخورم خپل له څهٔ دي
خپل د نورو پــــــه نامهٔ دي"

ماښام چې خاخان راغلی، بختیالۍ او خاخان د اقبال بابو کور ته ورغلو، ورځ او وخت یې سره وټاکلو.
دغه رنګه د بختیالۍ پهٔ ژوند کې، د ښادۍ اوله ورځ راغله، چې دا له خوشالۍ پهٔ دې نهٔ پوهېده، چې زهٔ څهٔ وکړم څهٔ نهٔ؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

13

محیب په خپل دوتر کې ناست وو چې خپل افیسر
وغوښتو، ورغلی.
"محیبه! ستا د سکول خو دوه کاله پوره شو، اوس یې د
پخېدو ار ډر شوی دی. پر لس تاریخه سیکریټري راځي،
گوري یې.
ته هغه استاده ته حال ورکړه چې په هغه ورځ حاضره وي او
یا یې ماشومان صفا وي".
محیب وویل "سمه ده سر! یې غمه شه" را ووتو.
یو لیک یې ولیکلو، د خپل نائب قاصد په لاس یې ورکړو،
چې دا زموږ تر کوره ورسوه. اقبال صاحب ته یې دوی په
خپله رسوي.
دی په خپله سهار له ډرائیوره سره په موټر کې سپور شو،
کلي ته ورغلی.
د کلي خلک یې پوه کړو چې "زه پر لس تاریخه افیسر
راولم. تاسو دا ورته ووایاست. چې دا ځای را پوخ کړه.
نور ما او کار سره پرېږدئ".
ملکداد چې سترگې یې د ده په څېره کې وې. د یو شناخته
گمان یې پر کېدو.
"صاحبه! که یې چیرې ماشومان طلب کړو؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

محيب چې سترګې بې د سکول د سراى پۀ نرېدلي، کنډۀ، کنډۀ دېوال کې وې "هغه زۀ پوهـ شوم او کار".
پۀ هغه ورځ دينک کاکا هم پۀ خلګو کې موجوده وو، دى بې وپېژندلى.
محيب مخ ور واړاوو "کاکا تۀ هم د دې کلي يې؟".
دينک چې پۀ برېتو کې بې خندل "هو، ولي؟".
محيب د سترګو له اشارې سره سم.
"بل وخت هم زۀ راغلى يم، تۀ مې نۀ يې ليدلى".
دينک: "هو زما نن اوله ده چې درته راغلى يم".
محيب: کاکا "بيا خو نو ملامت يې".
دينک: "هو ملامت يم".
محيب چې مخ د ملکداد پۀ لور ور واړاوو "چې ملامت يې بيا پر لس تاريخه د شلو کسانو ډوډۍ وکړه".
دينک چې د دۀ ور څېرمه لاس ونيوو، پۀ وره خندا کې بې وويل،
"عجبه ده، ډوډۍ پۀ ما کوې، روپۍ مولوي صاحب او ملکداد ته ورکوې؟".
محيب چې بې لاس پۀ لاس کې ټينګ کړو "کاکا عجبه خبره کوې، مشر د مېړيانو هم وي".
دينک چې بې لاس له لاسه کښو "سمه ده تر يوه سېرلي بۀ تېر شم".
محيب کاکا کور دي ودان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوهٔ، یوهٔ ته یې د رخصت لاس پهٔ لاس کې ور کاوو، چې
محیب رخصت شوو.
دینک کور ته راغلی.
"ښځې! عجبه بهٔ درته وکړم، شاوخوا یې وکتل څوک نهٔ وو.
تهٔ خبره یې د سکول افیسر څوک دی؟".
ښځه چې له ګوډي یې اوبهٔ را اخیستې "نه سړیه زهٔ څهٔ پهٔ
خبره یم".
دینک چې یې اوبهٔ له لاسه وراخیستې "افیسر محیب
نومیږي، د بختیالۍ زوی دی".
ښځه چې د دهٔ د لاس لوښي ته انتظار وه "دا څهٔ وایې، د
ملکداد پر کور خو خاوري نهٔ ور اوړي؟".
دینک چې بېرته لوښی ور کاؤو.
"ښځې! پهٔ نیت بهٔ یې خدای خبر وي، اوس خو پر لس
تاریخه راځي، د شلو کسانو ډوډۍ بهٔ ورته کوو".
ښځه چې روانه وه، نوک یې ونیوو "خود یې ورته کوو،
ډوډۍ د دهٔ تر سر جار ده.
سړیه! تهٔ یې ښهٔ پېژني، د بختیالۍ زوی دی که بنزی؟".
دینک چې د دې ولاس ته کتل، پهٔ لوښي کې پاته اوبهٔ یې
تویولې "نهٔ زهٔ یې ښهٔ پېژنم، د بختیالۍ زوی دی، بنزی یې
نهٔ دی، محیب نومیږي".
پر نهه تاریخه شکیله او اقبال صاحب را ورسېدو.
محیب چې د سرای پهٔ دروازه کې ودرېدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"اقبال صاحب! زۀ که خير وو، سهار وختي له ماشومانو سره راځم بيا بۀ سکول ته که خير وو ځو".

اقبال صاحب چې دننه پۀ دروازه کې ولاړ و "دلې پاته شه، شکيله خو څه ناولده نۀ ده".

محيب چې دۀ تلو هڅه يې کوله.

"نۀ نۀ زۀ يو ځای ميلمه يم".

سهار وختي محيب راغلی، څو وړې نجونه او ماشومان يې پۀ موټر کې کښېنولي وو، دوی يې هم را واخيستو، د سکول پۀ لور روان شو.

چې کلي ته ورسېدو، د دينک کاکا کور ته ورغلو، هغه يې ښۀ خدمت وکړو.

دا يوه حرکت د دينک خوند نۀ ور کاوۀ، چې ودته بۀ يې وکتل، پۀ برېتو کې بۀ يې وخندل.

اخير يې دينک کاکا ته هغه بسکټ ور کول. چې له ځانه سره يې راوړي وو، د افيسر د پاره. هغه يې ور کول پوهه يې کړو.

افيسر ډېر ناوخته شو چې دوی ډوډۍ وخوړه. اوس يې د روانېدو تياري کوله. د هلکانو نارې شوې "هغه دی بل موټر راغلی. هغه دی بل موټر راغلی" چې موټر رارسېدو. دوی د سکول له مخه سره ټول ولاړ وو.

يو درخواست يې د ملکداد پۀ لاس ور کړی و. او بل د شکيلې.

موټر ودرېدی هغه افيسر و. راکښته شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

محيب چې ور مخته شو.
"صاحبه! ډېر ناوخته شوې، ښځي ډېر انتظار مو در ته وکړو.
اوس مو سکول رخصت کړی، موږ هم در روانېدو".
افيسر چې گهړی ته وکتل.
"اوف! دا خو درې بجې دي. پۀ تاسو خو مې ډېره شپيانه وکړه".
محيب شکيله او ماشومان رخصت کړو.
صاحب چې بل کړی سگرېټ یې پۀ خولۀ کې وو، اور لگيت یې د پتلانۀ جېب ته کړی، سکول ته روان شو، دورې یې د ملکداد او شکيلې درخواستونه ور کړو.
له هغې خوا چې راغلو، افيسر پۀ ولاړې له موټره سره، يو پياله چای وڅښلې، روان شو.
محيب راغلو د ډينک کاکا پۀ کور کې یې، ښې پۀ تسلي چای وڅښلې.
بيا یې هغه له ښاره راوستي ماشومان پۀ موټر کې واخيستل .او خپلو خپلو کورنو ته یو ورول،
دی په خپل دفتر ځينې کوز شو. پۀ هغه شپه ، شپه یې ډرائيور له اقبال صاحب او شکيلې سره ولېږلی، کور ته یې ورسولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

14

محیب پهٔ کلي کې د سکول پهٔ بهانه سرای شروع کړی.
که څه هم سرای کچه وو. خو نقشه یې داسې وه چې کلیوال تول ورته حیران وو.
اوس بهٔ محیب یو نهٔ بله ورځ ضرور کلي ته تلو. یو ورځ خپل افیسر ور وغوښت.
"محیبه! ستا هغه کلي ته بېخي تلهٔ را تلهٔ ډېر شول. له هغې استادې سره خو دې خبره نهٔ شوه اوږده؟".
محیب چې د دهٔ ومخته پر چوکۍ ناست وو. واړه یې وخندل
"سر! هم داسې یې وګڼه".
افیسر چې پر کاغذ یو څه لیکل.
"محیبه! خیال کوه داسې نهٔ وي پښتون وطن دی"
محیب چې نظر یې د افیسر پهٔ نرۍ ګوتو کې وو "نهٔ نهٔ صاحبه! داسې نه ده. هغه استاده ماغوښتې ده، که مې څه هم را واده کړې نهٔ ده. سر! زهٔ بهٔ نن تولو کیسه صفا. صفا درته وکړم چې زهٔ دا سکول څهٔ ډول چلوم او څهٔ مقصد مې دی؟".
افیسر ته یې تولو کیسه وکړه
افیسر چې قلم یې پر کاغذ برسېره پرېښودی. پهٔ چوکۍ کې وغځېدو "ښهٔ ښهٔ بس.
محیبه! له نن پس تهٔ له دې کلي بند یې. ستا پر ځای بهٔ زهٔ دا ډیوټي کوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې سر کښته ځړولی وو، خپل شونډ یې په غاښو کې نیولی وو، له ځانه ورک غوندې ښکاریدو، بېرته یې سر را پورته کړو.

"نهٔ سر! وتاته زحمت نهٔ در کوم، زهٔ ور سره پوهېږم".

افیسر چې په چوکۍ کې راجګ شو، خپل قلم یې بېرته ور واخیستو.

"نهٔ نهٔ سر خلاص کړه، که چیري نهٔ منې، نو ورځم هغو خلګو ته دا کیسه صفا، صفا کوم".

محیب چې سترګې یې بېرته له افیسره را واړولې.

"نهٔ نهٔ سر! که مې مور خبره شوه، بې وعدې بهٔ مړه شي، دا مې د مور ارمان دی".

افیسر چې خپل لیکل شروع کړو.

"بس تهٔ سبا کور ته لاړ شه د کور کارونه او خپل وادهٔ بهٔ وکړې، زهٔ پوه شوم او هغه کار".

محیب چې ولاړېدو.

"سر! ښکه چې ستاسو خوښه وي".

له افیسر یې رخصت واخیستو، ښار ته را ووتو، په بس کې سپور شو.

کور ته چې ورغلی، بېخي ناوخته وو.

د ډوډۍ دسترخوان غوړېدلی وو. کهول ټول پر ډوډۍ ناست وو دهٔ هم لاس ومینځل خاخان خندل.

"هلکه محیبه! شکیله درغلې وه، خو یو څو شپې بهٔ دې په کولې تا بېرته په هغه ورځ را ولېږله".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی خاموشه ناست وو.
د بختیالی چې جوړه ګوله په لاس کې وه. خولې ته یې وړله، لاس یې تم کړو.
"محیبه زویه! څنګه دي کړو سکول؟".
محیب چې د مور په لاس کې ګولې ته کتل "مورې! ما خو د سکول په بهانه په کلي کې سرای شروع کړو".
بختیالی چې ګوله یې په خوله کې وه.
"زویه! دا کار بهٔ دي بې صلاح نهٔ شروع کاوؤ".
محیب چې له ډوډۍ سوځلي ځایونه بېلول "مورې! ما شروع کړی".
بختیالی چې بله ګوله تر مخ پراته غاب ته ور وړه.
"زویه! مزدورانو ته دي څوک پرېښودل؟".
محیب چې ډوډۍ بس کړې وه.
"مورې! خپل افیسر".
نورو ډوډۍ خوړه. دهٔ تېوله کیسه ورته وکړه.
بختیالی چې سترګې یې په غابونو کې وې. زرینې سره یو ځای کول.
"زویه! ښهٔ شو چې راغلې. موږ هم پرېشانه وو چې دا هلک اوس څهٔ شو چې نهٔ راځي.
اقبال صاحب دا څویم وار دی چې راځي وایي "زهٔ تیار یم. زهٔ ستاسو له خوا دی" موږ وتاته کتل. د وادهٔ تاریخ مو نهٔ دی معلوم کړی".
محیب چې دستر خوان ټول شو. خاخان ته ور ولاړ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب: "لالا ! ستړی مهٔ شې".
له هغه وروسته یې له مور او زرینې سره روغبړ وکړو.
بختیالی: "خاخانه زویه ! اوس له محیبه سره د اقبال صاحب پر خبره وړ،غیږه".
محیب چې بېرته کښېنستو.
"مورې ! دا خو ستا او د لالا کار دی، ورځ بهٔ مو و رسره ټاکله".
بختیالی چې سترګې یې په زرینه کې وې، سره نغښتې دسترخوان یې په لاس کې نیولی وو، د خبرې د ختمیدو په انتظار کې وه.
"زویه ! کار خود زما او د لالا دی، مونږ دا هغه په دې وکړه چې داسې نهٔ وي، د دهٔ ضروري کارونه وي، مونږ دلته د وادهٔ تاریخ معلوم کړو".
مابنام اقبال صاحب خبر شوی وو چې محیب راغلی دی، په سهار یې مخه ور وکړه، کور ته ورغلی.
بختیالی سر مینځلی وو، تر مخ یې هینداره، تېل او ږمنځ پراته وو چې دی یې نوک نیولی ولیدو، ژر، ژر یې پړونی پر سر کړو
"راځه راځه خدای دې راوله".
اقبال صاحب چې ځپلی کښلې.
"بختیالی ! خاخان او محیب چېرې دي؟".
بختیالی چې هینداره، ږمنځ او تېل سره ټولول
"تهٔ کښېنه، رابهٔ شي".
خاخان هم له خونې را ووتو، د روغبړ پر وخت چې دهٔ د ولاړېدو هڅه کوله، خاخان ورته کښېنستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له روغبړه وروسته، خاخان هم بل بالنبست ته څنګ ووهلو.
اقبال صاحب چې د خاخان په خوا کتل "د کار خبرې به کوو، زهٔ روان یم، یو ځای ډېر ضروري کار لرم.
وروره! ته به وایې د دې سړي اوس څهٔ تازیله ده چې هره ورځ راځي او هله، هله یې جوړه کړې ده.
وروره! د نجلۍ شیان نیم دباندې پهٔ برامده کې پراته دي، نیم پهٔ خونه کې ،تهٔ خبر یې، زموږ ډېر وړوکی سرای دی، دوې خونې پکښې دي،
پهٔ یوه کې د نجلۍ شیان پراته دي، پهٔ هغه بله کې موږ ګزاره کوو".
خاخان چای اچولې، سترګې یې پهٔ پیاله کې وې.
"پهٔ کومه ورځ چې تهٔ تیار یې،موږ تیار یو".
دهٔ پیاله وځان ته نژدې کوله چې پهٔ ژړغوني انداز یې وویل "زا روان اتوار".
خاخان چې پر خپله ږیره لاس تېرا وو.
"سمه ده، تهٔ بهٔ هم خپل پاته کارونه وکړې، موږ هم".
اقبال صاحب چې د پیالې له تشېدو سره سم ولاړ شو "د خدای پهٔ امان".
خاخان چې هم ورسره ولاړ شو.
"پهٔ مخه دې ښه".
بختیالۍ چې د خاخان له څنګه سره ناسته وه "زوی دې ومره اولاده چې اقبال صاحب نن لاژړغونی وو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

او باالاخیر هغه اتوار هم راغلی چې اقبال صاحب او ښځې ژړل، خاخان او بختیالی لاسونه سره کړي وو، یو هم له خوشالی په خپلو جامو کې نه ځایېدلو، د کوځې ښځې یې له کوره وتې او په کور ننوتې.
ماښام د کوځې د ټولو خلګو ډوډی د دوی په کور کې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

15

د وادهٔ دوې میاشتې پس، محیب خپلې ډیوټۍ ته لاړ. دورې یې له خپل افیسر سره ولیدل، خپل حال یې ور کړو.

"سر! تهٔ اوس خپل حال راکړه، څنګه یې زما له قربیانو سره، پهٔ ژبهٔ پوهېږې او کار پر څهٔ حال دی، تر کومه ځایه رسېدلی دی؟".

افیسر چې پهٔ بربتونو کې خندل، د دهٔ پر مخ یې دوو، درو تازه ټېونو ته کتل.

"محیبه! کار ډېر ښهٔ روان دی، قربیان دې هم نور ښهٔ دي، یو په دینګ مې سر نه خلاصیږي چې څنګه سړی دی؟، خیر زیاته کار سر ته رسېدلی دی، یوه میاشت که یې لا وغوښته. دا یوه سړي څه ستړی کړی یم، لکه هغه نجار ډېرې روپۍ یې پاته دي، له ماسره وې نهٔ چې ور کولې مې.

زما کور بهٔ وتاته نهٔ وي معلوم، شپېته تنهٔ دي، د مزدورۍ یې یو زهٔ یم.

زموږ کورونه خو ښهٔ در معلوم دي چې ګټې یې یو، ختمې یې سل".

محیب چې جېب ته لاس کړو، د روپو بنچې یې راکښې.

"سر! غم یې مه کوه، روپۍ مې راوړې دي، هم ستا کار پهٔ کېږي هم زما".

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې له چوکۍ ورولاړ شو، صاحب ته یې روپۍ ور کولې.

"د سرای کار خو که خیر وو، زیاته پای ته رسېدلی دی. هغه د سکول بیلډنګ څنګه شو؟".

افیسر روپۍ ګڼلې.

"محیبه! هغه کار ټېکدار اخیستی دی، ټېکدار مې پوه کړی دی، تر هغه به کار نهٔ شروع کوي چې ته پهٔ کډه نهٔ یې ورغلی".

محیب چې افیسرته ور کړې هغه بقایه روپۍ یې و جېب ته کولې.

"سر! بیا خو دې ډېر ښهٔ کړي دي".

افیسر چې نائب قاصد ته حکم وکړو، هغه رجسټر را واخله.

"محیبه! پهٔ دې کې خپله حاضري ولګوه او ورشه خپله تنخا واخله، کور ته لاړ شه، زهٔ پوهه شوم او دوتر، هغه کار وماته دا خو ورځې د کلې ماحول څهٔ ښهٔ نهٔ ښکاري، دینګ سپک، سپک کېږي داسې نهٔ وي، کلیوال تول پهٔ دې خبر کړي او هغه ستاسو تر راتلو له مخه، یو چل جوړ نهٔ کړي.

نن څویم تاریخ دی؟".

محیب چې خپله حاضري یې لګوله "افیسر! نن دریم دی".

افیسرچې بېرته د دهٔ له لاسه قلم نیوو.

"محیبه! را روان یوه تاریخ ته بهٔ که خیر وو، کار مکمل وي. که څهٔ پاته وو بیا بهٔ یې وکړو.

تهٔ بهٔ پر یوه تاریخ کډه راولې، زهٔ بهٔ دوري درته ولاړ یم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې ورمخته شو.

"صاحبه! ډېر ناوخته شوې، ښځي ډېر انتظار مو در ته وکړو.

اوس مو سکول رخصت کړی، موږ هم در روانېدو".

افیسر چې ګهړی ته وکتل.

"اوف! دا خو درې بجې دي. پهٔ تاسو خو مې ډېره شپیانه وکړه".

محیب شکیله او ماشومان رخصت کړو.

صاحب چې بل کړی سګرېټ یې پهٔ خولهٔ کې وو، اور لګیت یې د پتلانهٔ جېب ته کړی، سکول ته روان شو. دورې یې د ملکداد او شکیلې درخواستونه ور کړو.

له هغې خوا چې راغلو، افیسر پهٔ ولاړې له موټره سره، یو پیاله چای وڅښلې، روان شو.

محیب راغلو د دینک کاکا پهٔ کور کې یې، ښې پهٔ تسلي چای وڅښلې.

هغه له ښاره راوستي ماشومان پهٔ موټر کې بیا یې واخیستل .او خپلو خپلو کورنو ته یو ورول،

دی په خپل دفتر ځینې کوز شو. پهٔ هغه شپه، شپه یې ډرائیور له اقبال صاحب او شکیلې سره ولېږلی، کور ته یې ورسولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې شکیلې ته د اوبو اشاره کوله.

"یوه بلا به نهٔ وهي، مستان هر ځای وخت تېره ولای شي".

محیب د اوبو له چنبلو سره سم ولاړ شو، خپلې خونې ته لاړ. یوګړی وروسته شکیله هم ورغله، د پلنګ پر ژۍ کښېنسته، د محیب یو لاس یې پهٔ لاس کې ټینګ ونیوو.

"ستا څهٔ خیال دی، شکیلې چې دومره سپین سترګې کولای شوه، اوس بهٔ له تاسره پهٔ هغه کلي کې د ژوند شپې او ورځې نهٔ کړي تیري".

پهٔ دې بل ماښام چې اقبال صاحب راغلی، محیب لاړو، شاه جي یې تر لاس نیولی راوستو.

ډوډۍ راغله، وخوړله شوه.

له ډوډۍ وروسته، شنې چای راغلې

محیب، شاه جي ته د چای پیاله ور پور ته کوله.

خاخان چې خبره یې پهٔ دې ډول یاده کړه.

"شاه صاحب! زموږ ټوله کورنۍ څهٔ، زموږ لمسیان او کړوسیان بهٔ ستا احسان منو، موږ خدای تر دې ځایه را ورسولو، تا را ورسولو.

ستا له درسه وروسته، موږ ټولو هغه سړی هېر کړهٔ، چا چې وموږ ته یې پر زړونو داغونه را ایښي وو، پهٔ کوټلو زړونو مو د ژوند د تېرېدلو لار، تا راښولې وه، پر هغه لاره خو موږ :ا دی تر دې ځایه سفر را وکړو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه جي چې په رېږدېدلی لاس پیاله نیولي وه "خاخانه ! ستا ده خبرې په مقصد نه شوم پوه؟".

خاخان چې د مور له لوره سترګې د ده په خوا واړولې.

"شاه صاحب ! ته نه یې ملامت، وماته خبرې درک نه راکاوۀ چې له کومه ځایه یې شروع کړم ، موږ اراده کړې ده، خپل کلي ته په کډه ځو".

شاه جي چې د خپل سر پر تکو سپینو ویښتانو لاس تېرا وو.

"خاخانه ! دا زما فرض وو ، ما خپل فرض پوره کړي دي، له تاسو سره مو یو احسان هم نه دی کړی".

خاخان چې خپله پیاله یې ډکوله.

"شاه صاحب ! ته که یې احسان نه بولې، موږ یې احسان ګڼو ،نور بدل خو یې موږ نه شو درکولای، دا رشته به تر مرګه درسره پالو".

له دې وروسته یې شاه صاحب او اقبال صاحب رخصت کړو،

شاه صاحب محیب تر لاس نیولی کور ته بوتلو.

پاته ورځې یې خپل کارونه سره سم کړو.

د هغه تاریخ په ورځ یې یوه لارۍ او یو موټر ونیوو، ماښام له یې د کوڅې د ټولو ، خلګو ډوډۍ وکړه چې نه شیعه،نه عسائي او نه هندو پاته شوو.

له ډوډۍ وروسته یې لارۍ ته کور ور واچاوۀ.

له ټولو سره یې خدای په اماني وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه جي ،جبينه ،اقبال او د اقبال ښځه د ښځو وموټر ته ولاړ وو.

د خداى پـۀ امـاني پـر وخـت، د درو سـره كورنيـو اوښـكې څڅېدې.

شپه يې پۀ لاره وو، بله، ورځ تر ماپښينه.

چې كلي ته ور ښكاره شو، افيسر او دينك د محيب د سراى څنګ ته ناست وو چې لارۍ او موټر يې پۀ نظر شو.

افيسر چې موټر او لارۍ وليدو.

"دينكه اكا !دا ده د محيب كډه هم راغله".

دينك چې د افيسر پۀ لور حېران ، حېران كتل.

"تا اول ولي نۀ ويل".

افيسر د دۀ تندي ته كتل، واړه واړه يې خندل "ولي؟

زۀ څۀ لېوني درته ښكاردم ؟".

دينك :صاحبه زه هم ليونى نه وم ،په هر څه پوهېدم ،خو په څله مي لاس نيولي وو ،

دينك ناكراره شو ، په ځغاسته لاړو، خپله ښځه او ماشومان يې خبر كړو.

له هغې خوا د ماشومانو نارې شوې.

"د بختيـالى تـرورى كـډه راغلـه،د بختيـالى تـرورى كـډه راغله".

ماشـومانو بختيـالى څۀ پېژندلـه، د پـلار لـه خـولې يـې اورېدلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی پهٔ سرای کې خپل کور سره سماوو، ماښام تیاره کلیوالو ډوډۍ ور ته راوړه.

پهٔ هغو کې یو منو اکا هم وو چې د بس د سفر خبر یې پهٔ یاده وه.

د کورتو وره ډوډۍ یې راوړه چې میان یې له اصلي غوړو ډک وو.

دوی چې ډوډۍ وخوړه، وروسته بیا د کور پهٔ سمڅ و اخته شو، ناوخته ویدهٔ شو.

سهار چې راووتو، په کلي کې اوازه وه، ملکداد برایه د شپې بار شوی دی.....................

(c) ketabton.com: The Digital Library

Novel

Bakhtyalai

Author :

Abdul Qadir Mujrim

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library